

De vrouw die uit de regen kwam

Johan Hadeke

2022

All by myself

‘Weet je, als het zo moet, dan vertrek ik!’

Marcel staat met twee tassen in zijn hand bij de voordeur.

‘Ga maar,’ zeg ik, ‘driemaal is scheepsrecht.’

‘Dit keer kom ik niet terug.’

‘Moet je zelf weten,’ verzucht ik.

Hij opent de deur en stapt het halletje in op weg naar de lift.

‘Bel of app me maar niet!’ blaft hij naar me.

Met een knal sluit hij de deur. Ik zwijg. Ik laat me niet afblaffen.

Het is niet de eerste keer dat hij vertrekt, ook niet de tweede, maar drie keer in een half jaar is wel veel. De eerste twee keer hing ik binnen een half uur aan de telefoon om excuses te maken. Na anderhalf uur was hij dan terug.

Ik lig languit op de bank en bekijk de ruime woonkamer van het appartement dat ik nu zo’n drie jaar bewoon. De zon schijnt door de grote ramen naar binnen. Een wolkje stof dat door Marcells woede op gang is gebracht, dwarrelt langzaam uiteen. De kamer is efficiënt ingericht. Geen planten.

Die overleven het hier niet, denk ik.

Een grote, bijna wand bedekkende televisie, de bank waar ik op lig en een boekenkast achter me. Een spotje naast de bank en een uitbundige kroonluchter boven de eettafel. De open keuken die in een pijpenla verdwijnt en optrekt met het grote balkon, waar ik de stad kan overzien. Foto’s staan verspreid door de ruimte. Baby- en tienerfoto’s van mezelf, afbeeldingen van mijn vriendinnen en van mijn ouders. Mijn ouders zijn overleden. Ik mis ze nog elke dag. Het valt me nu pas op dat Marcel niet tussen de foto’s staat.

In de stilte hoor ik iedere tien minuten het zachte pufje van de elektrische verstuiver, die de lucht in de kamer de geur van een dennenbos in de lente geeft. Ik houd van de bossen.

Ik rek me uit en grijp naar mijn mobiele telefoon. Met een veeg van mijn duim over het scherm pje breng ik er leven in. Ik open WhatsApp.

Hij is weer weg, app ik naar Esther.

Alweer?

Ja. Derde keer.

Wat heb je nu dan gedaan?

Vergeten dat ik het huisje zou bevestigen voor de vakantie. Dacht dat hij dat zou doen.

En daar is hij boos over?

Nu ja, we zouden morgen gaan. Beetje onhandig, zeg maar. Ik reageerde niet aardig. Ik neem ons samen niet serieus, vindt hij. Misschien wel waar.

Jammer. Ik mag Marcel wel. Dacht echt dat nu eindelijk iemand bij je zou blijven hangen.

Als je wilt mag je hem hebben, reageer ik.

Ha, ha. ;-) Serieus?

Ja hoor. Drie keer vertrekken in een half jaar ... :-(Zucht.

Vanavond even wijntje doen? appt Esther. Bijkletsen?

Top.

Kee. Corazón?

Ja, past wel, met mijn gebroken Corazón. ;-) 20.30 u?

Prima.

Tot dan.

Marcel is inmiddels wel thuis. In zijn eigen huis. Ik open de contacten op mijn telefoon en navigeer naar zijn nummer. Mijn wijsvinger hangt boven de belknop. Ik houd me in en druk op de vergrendeling. Even tuur ik voor me uit. Dan buig ik me naar voren en pak een boek van de stapel ongelezen boeken die naast me vanaf de grond tot aan de leuning reikt. Geheimschrift. Het is de nieuwste roman van J.G. Bic. Een plezierschrijver volgens de recensenten. Veel woorden, weinig diepgang. Precies goed voor mij. Ik houd van zijn verhalen. Verhalen van ongecompliceerde levens, met tegenslag, waarin de liefde altijd overwint. Mannen als prinses, waar ik bij weg kan zwijmelen, maar die ik in het ware leven waarschijnlijk nog geen dag lang om me heen kan verdragen. Na enkele bladzijden ben ik het vertrek van Marcel alweer vergeten. Ik zwijmel weg bij de romantiek en leef mee met de hoofdpersoon die lieve briefjes in geheimtaal met haar partner deelt. Ze verstoppen ze overal, op plekken waarvan ze weten dat de ander de liefdesverklaring tegen zal komen. Soms is het meer dan liefde en is het een uitnodiging voor een nacht vol erotiek.

Sushi, denk ik rond etenstijd.

In enkele bewegingen over mijn telefoon is de order gereed voor betaling.

Voeg 7,50 euro toe om aan een gratis bezorging te komen, lees ik in de bezorg app.

Who cares voor de extra kosten, denk ik. Ik ben een verlaten vrouw.

Binnen een half uur staat de Sushi op tafel. Lang geleden dat ik dat at. Marcel houdt niet van vis en al helemaal niet van rauwe vis.

Je gaat ervan uit je mond stinken, vindt hij.

Ik stal het eten voor me uit, schenk een glas witte wijn in en leg het boek opengeslagen naast het eten en de wijn. Dan pak ik met de eetstokjes een rolletje rijst uit de geopende doos.

‘Nou Marcel,’ zeg ik hardop, ‘eet smakelijk.’

Met een proostgebaar steek ik de stokjes in de lucht.

Al etend lees ik verder in het boek. Als ik weer op de klok kijk is het bijna acht uur. Het café is in de buurt. Ik laat mijn spullen liggen en spring onder de douche. Marcells doucheschuim staat er nog. Ik knijp de fles stevig in en spuit het sop op mijn spons. Even later ruik ik vanonder een dikke laag wit schuim naar een aantrekkelijke man. Bij het afdrogen, kijk ik in de spiegel. Ik heb niets te klagen. Mijn vel hangt nergens slap naar beneden en dankzij het regelmatige bezoek aan de zonnebank, ben ik egaal bruin, zelfs op de plaatsen waar bij andere vrouwen in witte driehoeken hun bikini te zien is. De haartjes laat ik voor wat ze zijn. Vanavond staat me niets anders te wachten dan een goed gesprek met mijn beste vriendin en zeer waarschijnlijk iets teveel wijn. Uit de kleren ga ik alleen voor mezelf.

Esther zit aan een tafeltje bij Corazón. Ze wenkt naar me zodra ze me ziet. Het is niet druk. Latijns-Amerikaanse muziek klinkt door de ruimte. Naarmate de avond overgaat in de nacht, zullen de klanken steeds dansbaarder worden. Dan worden de tafels en stoelen uit het midden van het café naar de kant geschoven om de dansvloer vrij te maken. Esther koos voor een tafel bij de muur, waardoor wij de hele nacht kunnen blijven zitten.

‘Hee Es,’ zeg ik als ik het tafeltje nader.

‘Ha Lientje.’

Niemand noemt me meer Carolien. Ze staat op en geeft me twee zoenen op iedere wang en een kus op mijn mond. Daarna gaan we zitten. Ik zucht.

‘Wat een gedoe weer,’ zegt Esther.

‘Nou, zeg dat. Ik lust wel een wijntje.’

‘Komt er al aan,’ zegt Esther lachend. ‘Heb je Marcel nog gesproken?’

‘Nee, ik kijk wel uit. Hij ging weg. Dit keer moet Marcel maar excuses maken. Ik heb zijn nummer net voor ik hier binnenkwam, geblokkeerd. Vanavond geen berichten van hem. Lekker rustig.’

‘En je vakantie dan?’ vraagt Esther.

‘Tja, dat is wel een dingetje.’

‘Wie vergeet er dan ook om een huisje te bevestigen? Echt wel iets voor jou, Lien.’

‘Nou, ja. Stom. Maar ik heb het de laatste tijd ook erg druk hoor. En dan hoeft je nog steeds niet zo boos te doen.’

‘Kon je eigenlijk wel vakantie nemen?’ vraagt Esther.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, zo vlak voor de zomervakantie.’

‘Jawel hoor. De meeste klussen heb ik achter de rug. En de klusjes die ik nog te doen heb, kan ik online regelen of na de vakantie. Dat is het voordeel van zelfstandig webredacteur zijn.’

‘Tja, dat was wel een goede carrièreswitch. Docent was echt niets voor jou.’

‘Nee, dit is de hemel op aarde. Geen lastige leerlingen, mijn eigen werktijden bepalen en steeds bezig zijn met taal. Wat wil ik nog meer?’

‘Een stabiele relatie,’ vult Esther aan.

‘Ach, weet je, laat maar even. Ik vermaak me ook wel in mijn eentje. Na je dertigste is het hunkeren er wel een beetje af. En als ik weer eens in bed wil belanden, dan lukt me dat ook wel.’

Ik kijk langs de tafeltjes om me heen.

‘Toch jammer van Marcel.’

‘Ik denk dat het uiteindelijk niet gaat werken tussen ons twee. We zijn te verschillend. Tegenpolen trekken elkaar aan, maar in ons geval gaat die vlieger niet op.’

‘Nu ja, ik zal zijn gezelschap wel missen,’ vervolgt Esther.

‘Je hebt zijn telefoonnummer toch?’ zeg ik lachend.

‘Dat is waar. Proost! Op het leven.’

Esther is vanaf de lagere school mijn beste vriendin. We delen lief en leed met elkaar. Zij verhuisde mee naar de stad waar we nu wonen. Ik kan haar dag en nacht bereiken als ik haar nodig heb en zij weet dat het andersom ook zo is. We waren kind aan huis bij elkaar,

kennen elkaars ouders en elkaars broers. Zij de mijne, ik de hare. Toen mijn ouders overleden, vingen ze mij liefdevol op. We hebben het geprobeerd; familie van elkaar worden, door te daten met elkaars broers. Het liep op niets uit, maar kwam niet tussen onze vriendschap.

‘Wat ga je nu met je vakantie doen?’ vraagt Esther.

‘Ik weet niet. Een huisje boeken zal lastig worden. Het liefst wil ik ver weg. Lekker op mezelf zijn. Niets moeten, behalve de dingen die ik zelf wil.’

‘Ik weet wel wat.’

‘Wat dan?’ vraag ik.

‘Papa en mama hebben een huisje gekocht,’ zegt Esther.

Ze praat over haar ouders alsof ik een zus van haar ben. Zelfs ik noem haar ouders papa en mama Esther.

‘Waar?’

‘In de Vogezen. Volgens mij zitten ze er nu niet. Misschien kan jij er in. Zal ik het ze vragen?’

‘Wat voor een huisje?’

‘Midden in het bos. Weg van de bewoonde wereld. De dichtstbijzijnde winkel zit op een half uurtje rijden. Wel een mooie tuin en een veranda.’

‘Elektriciteit?’ vraag ik.

‘Ja, dat wel. Ook telefoon. Je mobiel heeft er geen bereik. En verder van alle gemakken voorzien. Vaatwasser, diepvries en satelliettelevisie. Ik ben er nooit geweest, maar de verhalen en de foto’s zijn goed.’

‘O, dat klinkt best oké.’

‘Ik app ze wel. Weten we het meteen.’

Esther houdt van doorpakken. Als er een idee oppopt, voert ze dat direct uit. Tegenstribbelen is zinloos. Onze spontane reizen voerden naar de meest vreemde bestemmingen. Van de in de bergen uitgehouwen stad Petra, tot een midweek Cadzand in een safaritent. Haar acties zijn soms vermoeiend, maar pakken altijd goed uit.

Haar wijsvingers schieten over het scherm van haar mobieltje. Als ze typt, steekt het puntje van haar tong tussen haar lippen door naar buiten. Esther is een mooie meid. Het is haar ook nog niet gelukt een vast maatje te vinden. We hebben het allebei geprobeerd. Tussen mijn plakboeken liggen nog schriftjes waarin we onze vakantieoveringen cijfers

gaven en in steekwoorden hun kwaliteiten en hun minpunten aangaven. Vaak waren we het helemaal met elkaar eens; de jongens die we leuk vonden en zij die we juist niet leuk vonden. Heel soms slingerde een knapperd tussen ons heen en weer in dezelfde vakantie. Wij vonden dat geen probleem en die jongens al helemaal niet.

Het personeel van Corazón schuift de tafels en stoelen aan de kant. Het is tijd om te dansen. Vanavond doe ik niet mee, maar kijken kan geen kwaad. Het volume van de muziek gaat omhoog.

‘Het kan,’ zegt Esther.

‘Wat?’ zeg ik met luide stem om boven de muziek uit te komen.

‘Je kunt naar het huisje. Kleine acht uur reizen. Je mag de spullen uit de diepvries gebruiken en de sleutel ligt op een verstopplek. Ze appen straks de dingen die je moet weten door. Ik heb gezegd dat je morgen gaat. Dat klopt toch?’

Ik ben overdonderd door de vlotte afstemming en de kordaatheid waarmee Esther zoals gewoonlijk weer weet te handelen.

Nee zeggen, kan niet meer.

‘Leuk,’ zeg ik. ‘Morgen is goed. Met wie app je?’

‘Mama.’

‘Doe haar de groeten en bedank haar maar.’

‘Groeten en bedankje, check,’ zegt Esther lachend. ‘Nog een wijntje?’

‘Lekker,’ antwoord ik.

Esther staat op en loopt richting de bar. Ik laat mijn blik over de dansende mensen gaan. Nu nog vooral vrouwen, die quasi nonchalant voor zichzelf dansen, maar ondertussen loeren op de mannen die ze naar de dansvloer willen lokken. De weinige mannen die zich al aan het uitsloven zijn, zullen straks weer alleen aan de kant staan. Zo gaat het hier steeds. Als ik op zou staan om de paar stappen richting de dansvloer te zetten, dan kan ik straks de rest van de nacht met iemand in bed doorbrengen. Toch trekt het me niet. Vanavond niet.

‘Zo, een prooi aan het zoeken?’ zegt Esther terwijl ze weer aan tafel gaat zitten.

‘Nee joh, doe niet zo maf. Zo erg ben ik ook weer niet.’

Esther zet het glas met wijn voor me neer.

‘Proost!’

‘Proost!’

‘Zeg,’ vervolgt Esther. ‘Ik zat te denken. Over een week ben ik ook vrij. Zal ik dan naar

je toekomen. Zit je een weekje alleen en dan een week of misschien wel twee weken wij met zijn tweeën. Is dat wat?’

‘O ja, dat zou leuk zijn.’

‘Doen we dat. Gezellig. Ik stuur je de app van mijn moeder straks door. Je hebt haar nummer toch ook? Dan kun je haar zelf bellen als je nog vragen hebt.’

‘Volgens mij wel, maar stuur hem voor de zekerheid nog even.’

De vingers van Esther schieten weer over het kleine schermpje en in twee korte trillingen kondigt mijn telefoon de ontvangst van haar appjes aan.

‘Ik heb er wel zin in. Met jou op vakantie. Weer eens wat anders, de Vogezen,’ zegt Esther.

‘Ik ben er ook nog nooit geweest. Ken het alleen van de verhalen over survivaltochten en de Grand Ballon. Ik ben benieuwd hoe het daar is.’

‘Je merkt het vanzelf. Je Frans is toch wel goed?’

‘Bien sûr,’ antwoord ik, ‘maar dat is zo’n beetje het enige dat ik weet.’

‘Ça va?’ vraagt Esther.

‘Ça va bien. Merci beaucoup.’

‘Où est la machine à préservatif,’ zegt Esther.

‘Wat betekent dat nu weer?’ vraag ik haar.

‘Weet je dat niet? Jij leerde me het in het Spaans te zeggen, toen in Barcelona. Daarna heb ik een keer opgezocht hoe dat in het Frans klinkt. Gewoon, voor de grap.’

‘O wacht, die van het condoomapparaat.’

Esther barst in lachen uit.

‘Ach, waren we maar tien jaar jonger,’ verzucht ze.

‘Daar meen je niets van,’ antwoord ik.

‘Nee, dat is waar.’

We drinken nog wat wijntjes en praten honderduit. Op de weinige momenten dat we stilvallen, heb ik genoeg aan de muziek en de dansende mensen. Als uiteindelijk de laatste plaat wordt aangekondigd, ben ik aangeschoten. Pas als het grote licht aangaat, besluiten we om naar huis te gaan.

‘Goede reis morgen. En tot binnenkort. Ik zal je bellen. Appen lukt waarschijnlijk niet. Kom hier,’ zegt Esther en slaat haar armen om me heen.

‘Je bent de beste vriendin die een vrouw kan hebben,’ fluistert ze in mijn oor.

‘Wederzijds,’ zeg ik.

Esther stapt op haar fiets en zwaait uitbundig naar me. Ze valt bijna om.

‘Heb ik weer!’ schreeuwt ze en barst in een luide lachsalvo uit.

‘Ja, doe voorzichtig. We moeten nog wel samen op vakantie!’ schreeuw ik haar na.

Binnen tien minuten ben ik thuis. Ik laat me op de bank vallen en pak mijn telefoon erbij. Mama Esther heeft in een lange app het adres aangegeven, de vindplaats van de sleutel, de wifi code en wat instructies over de bron, die de leidingen in het huis vult met vers Vogezer water. Het adres is niet met een straat en een huisnummer aangegeven, maar in gps-coördinaten.

Gewoon invoeren in je navigatie, staat er in het bericht, dan kom je er vanzelf. Het huisje zit zo weggestopt dat de weg geen naam draagt. Dat was voor ons eerst ook wel wennen. Internet gaat via de telefoonlijn, soms wat langzaam, maar mailen gaat prima.

Mama Esther stuurde ook wat foto’s mee. Een huisje opgetrokken uit natuursteen, met houten luiken voor de ramen en twee grote openslaande deuren naar een prachtige veranda.

Ik Google wat rond op de zoekterm Vogezen en scrol langs plaatjes van bossen en toeristische attracties. Waar ik eerst nog een beetje spijt had van mijn snelle toezegging, krijg ik er langzaam steeds meer zin in.

Weg van de bewoonde wereld, lekker op mezelf. Niks moeten. Fantastisch. Marcel heeft ook nog niets van zich laten horen. Marcel mag in de stront zakken. Ik ga opnieuw leven. Na mijn vakantie kijk ik wel verder.

Ik zit zo vol energie, dat ik besluit mijn spullen vast in te pakken. De koffer, een sporttas en mijn handtas zijn binnen een half uur gevuld. In de koffer stop ik mijn boeken, mijn computer, ondergoed, slippers en zomerkleding. De sporttas is voor de warmere kleding en mijn wandelschoenen. In mijn handtasje stop ik vanzelfsprekend mijn paspoort en portemonnee. Linnengoed is in het huisje aanwezig, dat scheelt in bagage.

Mijn kussen gaat wel mee, denk ik. Niets ligt beter.

Ik scheur een blaadje van een notitieblok en schrijf op wat ik morgenochtend nog uit de winkel moet halen.

Hee Es, ik heb er zin in, app ik naar Esther.

Ik sliep al, nachtbraker. :-) Ik heb er ook zin in. Laat je 't weten als je vertrekt? XXX

Doe ik, antwoord ik, slaap lekker. XXX

Ik besluit nog een keer te douchen voordat ik naar bed ga. Terwijl de badkamer zich vult met damp, fantaseer ik over bedauwde bossen en een zonovergoten tuin. Ik zie mezelf zitten op de veranda, wijn bij de hand, kaas op een plankje en een E-book vanaf mijn mobiel voor mijn neus. Natuurlijk gaat mijn laptop ook mee, voor de klusjes die geen haast hebben. Voorzichtig fantaseer ik er zelfs over om weer eens een verhaal te schrijven.

Nadat ik me heb afgedroogd trek ik mijn nachtpon aan, sla een handdoek om mijn kussen en duik met natte haren in bed. Ik reken op een reistijd van acht en een half uur, waarin ik rustig aan kan doen en voldoende stops in kan lassen als ik die nodig vind.

Lekker uitslapen.

Ik zet mijn wekker op acht uur, dan ben ik met gemak voor tien op weg en vermijd ik eventuele files.

Voordat ik ga slapen, open ik de Whatsapp nog even.

Slaap lekker, lees ik in de laatste app van Esther.

Geen bericht van Marcel. Zijn laatste bericht via WhatsApp is verstuurd op een tijdstip van voordat hij mijn huis verliet. Ik spreid mijn armen en benen wijduit en geniet van de ruimte die ik in mijn tweepersoonsbed heb. Geen dekbed dat ik naar me toe moet trekken, geen gesnurk naast me, gewoon een bed voor mezelf. Fantastisch. Helemaal alleen.

On the road again

In rode cijfers schijnt het display van de wekker me tegemoet. Eén minuut voor acht. Met een korte tik schakel ik het apparaat uit, voordat de hoge pieptoon door mijn kamer schalt. Ik pak mijn telefoon, draai me terug op mijn rug en staar eerst kort naar het plafond. Het leven bevalt me wel. Dan laat ik mijn blik dwalen naar het schermpje van mijn mobiel. Nog steeds geen teken van leven van Marcel.

De zon schijnt. Het belooft een mooie dag te worden. Ik lees het weerbericht. Hoge temperaturen, mooi weer. Ik zoek verder naar de verwachtingen in de Vogezen. Ook daar is de temperatuur hoog, met aan het eind van de dag kans op buien. Gelukkig ga ik niet kamperen.

Ik heb er zin in, app ik naar Esther.

Ze reageert zoals verwacht bijna meteen.

Ik ook. Laat ff weten hoe laat je weggaat?

Doe ik. Ook leuk dat jij langs gaat komen.

Ja, leuk toch. Net als vroeger. Wij met zijn tweeën.

Ik rek me uit en gooi daarna mijn benen uit bed. Het is een perfecte dag om op reis te gaan. Ik douche me extra lang.

Nu Marcel weg is, kan ik zijn douchetijd ook wel gebruiken, houd ik mezelf voor.

Hoewel ik aan hem denk, mis ik hem niet. Opnieuw gebruik ik zijn doucheschuim. Ik verheug me erop dat Esther later aan zal sluiten, maar kijk er vooral naar uit om een poosje helemaal op mezelf te zijn. Terwijl de waterstralen op mij neerkletteren, bedenk ik wat ik nog moet kopen en of ik niets vergeten ben op het boodschappenlijstje te zetten. Ik besluit alle overvloedige haartjes bij te werken.

Fris en fruitig, denk ik.

Mijn gedachten dwalen weg naar het huisje verscholen in de Franse bossen.

Misschien is het tijd om zelf eens een huisje in het buitenland aan te schaffen.

Eerst dit avontuur maar eens aangaan, bedenk ik me, dan kan ik daarna altijd nog zien. Geen huisje om voor altijd te wonen, zoals je soms op televisie ziet: Mensen vol opgewekte verwachtingen, die tegen taalbarrières en tegenslag met verbouwen aanlopen. Dat is niets voor mij. Gewoon een vakantiehuisje, helemaal op orde, niets te verbouwen en

gemeubileerd natuurlijk. Wat dat betreft ben ik een luxedier.

Na het douchen droog ik me af en smeer me in met mijn lievelingscrème. Het maakt mijn huid zacht, plakt niet en ruikt heerlijk. Zeker als de geur zich mengt met het parfum van de douchegel.

Ik ben er klaar voor, denk ik. Laat het avontuur maar komen.

Na het omkleden ben ik klaar om mijn auto in te laden en te vertrekken.

Nog even langs de winkel en dan op weg, app ik.

Top, goede reis, antwoordt Esther, laat van je horen voordat je straks geen bereik meer hebt!

Zal ik doen. Geen hoofdpijn van gister?

Nee hoor, valt mee.

Fijn. XXX

XXX

Ik zeul mijn bagage en een vuilniszak de lift in, ga naar beneden, richting de parkeergarage. Daar gooi ik mijn huisvuil weg, loop naar mijn auto, waar ik de koffer, de tas en het kussen op de achterbank zet. De handtas belandt naast me op de passagiersstoel. Dan stel ik de navigatie op mijn telefoon in. De coördinaten zijn lang en ik moet steeds heen en weer schakelen tussen het WhatsApp bericht van mama Esther en de navigatie.

Leve mijn kortetermijngeheugen.

Als ik alles heb ingesteld, duw ik de mobiel in zijn houder en start de motor. Pas als ik buiten ben, zal het satelliet signaal opgepikt worden. Dat kan een paar straten duren, maar de weg naar de supermarkt ken ik uit mijn hoofd. Ik rijd langs de geopende slagboom de zon tegemoet. De vakantie is begonnen.

Ik navigeer zo snel mogelijk naar de ringweg, om van daaruit naar het winkelcentrum te rijden. Via de knopjes op mijn stuur kan ik de radio bedienen. Ik stem af op een bijpassende zender.

‘Welkom lieve luisteraars, bij Radio Brussel,’ klinkt er uit de luidsprekers.

De vrolijke muziek en het zangerige Belgische accent verhogen mijn vakantiestemming. Ik draai het parkeerterrein op en zet mijn auto zo dicht mogelijk bij de supermarkt stil, stap uit, loop naar binnen en sla de nodige boodschappen in.

Niet letten op die chagrijnige koppen, houd ik mezelf voor. Het is vakantie!

Bij het hoekje met zomerspullen pak ik een flesje sunblock mee en kies een zonnebril

uit het rek. Dan haast ik me naar de kassa, reken af en spurt naar de auto.

Net als ik naar buiten kom, hoor ik een doffe knal en het rinkelen van vallend glas op de grond.

'Hee!' schreeuw ik naar de man die naast mijn auto staat.

Hij keert zich om, draait terug, grijpt naar de sporttas op mijn achterbank en rent er vandoor.

'Klootzak, staan blijven!' schreeuw ik. 'Houd de dief!'

De weinige mensen die op het parkeerterrein rondlopen, kijken vooral naar mij en niet naar de hufter die er met mijn tas vandoor gaat.

'Het zijn alleen maar kleren!' schreeuw ik zonder dat het effect heeft.

'Tja,' zegt een vrouw naast me, 'niet handig om je tassen zo in het zicht te leggen.'

'Ja, ja, dat snap ik ook wel,' snauw ik haar toe.

'O, sorry hoor,' reageert de dame en loopt weg.

'Wat een ellende,' zegt een man naast me.

'Zeg dat,' antwoord ik. 'Overal glas en een kapot raam. Wat een ramp. Ik ga vandaag op vakantie.'

'Daar, drie straten verderop, is een autoglasbedrijf. Die repareren dat in een uurtje. Kun je gewoon op wachten. Hier moet je je vakantie niet door laten verpesten. Aangifte kan tegenwoordig via internet, dus terwijl je wacht kan je aangifte doen.'

'Nou, er zit niets anders op,' zeg ik met een zucht.

'Goede reis straks. Let bij het weggrijden wel een beetje op het glas. Je wilt niet ook nog een lekke band krijgen.'

'Nee, daar zit ik zeker niet op te wachten. Bedankt voor de hulp.'

'Graag gedaan.'

Terwijl de man wegloopt, schuif ik de glasresten met mijn schoen bij het achterwiel vandaan. Het meeste glas is in de auto gevallen. Even twijfel ik of ik nog nieuwe kleren en wandelschoenen moet halen.

Neuh, het is mooi weer, ik red het wel zonder. Ik koop in Frankrijk gewoon nieuwe.

Ik stap in de auto, start de motor en rijd weg. Binnen twee minuten arriveer ik bij het autoglasbedrijf. Ik zet de auto stil, stap uit en loop naar binnen.

'Mijn ruit is ingeslagen. Tas weg. Hier bij het winkelcentrum. Kunnen jullie hem vervangen? Ik ben op weg naar mijn vakantiebestemming.'

'U bent niet de eerste mevrouw. De laatste tijd krijgen we meer mensen die daar beroofd zijn.'

'Jullie huren er zeker mensen voor in,' zeg ik lachend.

'You got me,' antwoordt de medewerker met een knipoog. 'En het mooie is, de verzekering betaalt het allemaal. Als u vast dit formulier invult en mij de sleutel geeft, dan ga ik de schade ondertussen bekijken.'

De medewerker loopt naar buiten. Het formulier stelt de standaardvragen. Gelukkig staan alle verzekeringsgegevens in een app op mijn telefoon.

'Standaardraampje,' zegt de medewerker die weer naar de balie loopt. 'We kunnen direct aan de slag. Half uurtje, hooguit. Gelukt met het formulier?'

'Ja, hier,' antwoord ik. 'Half uur is niet zo lang. Fijn.'

'Nee, inderdaad het is niet druk, dat scheelt. U kunt daar gaan zitten. Neem gerust wat te drinken. Dan handel ik de administratie verder af en gaat mijn collega aan de gang met de ruit.'

Ik loop naar de zithoek en neem een kop koffie uit het apparaat. Dan ga ik zitten.

Ruit ingeslagen, app ik naar Esther, tas weg. Zit nu bij glasbedrijf.

Nee! antwoordt Esther. *Veel weg? Kan je nog wel verder rijden?*

Valt mee. Warme kleren, wandelschoenen, maar 't zonnetje schijnt. Ruit wordt er nu ingezet. Half uurtje. Dan weer rijden. Echt weer iets voor mij.

Gelukkig kan je straks weer op weg. Verzekering?

Ja, verzekering dekt de schade.

Nou, goede vervolgreis dan, straks.

Dank! antwoord ik. *XXX*

XXX, antwoordt Esther.

Ik sluit de Whatsapp af en open de site van de politie. De aangifte is in een paar tellen geregeld. Daarna scrol ik langs verschillende nieuwssites en drink ondertussen mijn koffie. Als ik de laatste slok van mijn tweede bakje neem, word ik geroepen.

'U kunt weer. Alles zit op zijn plek en we hebben de auto gestofzuigd. Ook nog even door de wasstraat als extra service. Kunt u helemaal genieten van een schoon uitzicht op uw reis.'

'O, mooi. Dat hebben jullie vlot voor elkaar,' zeg ik.

'We hebben de koffer en het kussen in de achterbak gelegd. Was handiger bij het

zuigen en voor een reis wel een betere plek,' zegt de medewerker.

'Ja, dat vrees ik ook. Dankjewel.'

Ik handel de laatste formaliteiten af en ontvang mijn autosleutel. Eindelijk kan ik echt op weg. De achterbank is helemaal vrij van glas en de auto ruikt fris. Ik schakel de navigatie opnieuw in en plaats de telefoon weer in de houder.

Frankrijk, here I come!

Het is rustig op de snelweg. Radio Brussel schalt nog steeds door de luidsprekers en daar waar ik de tekst en de melodie ken, schal ik mee. De airco zoemt zachtjes en houdt mijn hoofd koel. Via Eindhoven en 's-Hertogenbosch loopt mijn route over Maastricht. Terwijl ik het dal inrijd, groeit mijn vakantiegevoel. Hier begint voor mij het buitenland. Even overweeg ik te stoppen, maar sla het advies om na twee uur rijden een kwartier te stoppen in de wind. De temperatuur is nog steeds aangenaam. Ik houd van de zomer.

Nog voordat ik de grens daadwerkelijk bereikt heb, kondigt de Belgische provider zich aan in een berichtje op mijn telefoon.

Welkom in België, lees ik.

'Awel zonne,' zeg ik hardop, 'hebt ge het gesnapt?'

Alsof het afgesproken werk is, kiest de diskjockey ervoor om het Goede Doel op te starten: België, schalt uit de speakers. Ik ben de ingeslagen ruit en mijn gestolen tas bijna vergeten.

'België!' zing ik luidkeels mee.

Ik druk het gaspedaal wat verder in, maar de weg kan mijn snelheid niet aan. Teveel hobbels. Tot aan de volgende landsgrens houd ik me aan de maximumsnelheid.

Pas een paar kilometer voor de stad Luxemburg maak ik mijn eerste stop. Bij de drive-through van een fastfoodrestaurant bestel ik een hamburgermenu met dubbele frietsaus en een grote cola. Ik rijd naar een schaduwplek. Daar neem ik de tijd om te eten en even contact met Esther te hebben.

Vlak voor Luxemburg. Stad, niet land. Ffeten. Fastfood.

Esther lijkt verkleefd te zitten aan haar telefoon. Bijna meteen reageert ze.

Dat schiet op zeg. Tussendoor gestopt?

Had wat tijd in te halen. :-) Eerste stop. Neem nu de tijd. Nog zo'n 3,5 u te gaan.

Doe je wel voorzichtig!

Ja hoor. Tot later. XXX

XXX

Als ik mijn eten opheb en de laatste slok cola heb genomen, laat ik een luide boer en lach om mijn eigen gedrag.

Vrij en onafhankelijk, denk ik. Niemand maakt me wat.

Ik sta op, loop een paar meter om mijn spieren los te maken en keer terug. Weer in de auto prop ik de etensresten en de veel te grote stapel servetjes in het papieren zakje en leg deze op de passagiersstoel, dan sluit ik de deur en rijd weg. Bij de uitgang van de parkeerplaats open ik mijn raampje en gooi het zakje in de daarvoor bestemde bak.

'Tweepunter!' juich ik.

Ik sluit het raam, zet de airco opnieuw aan en rijd naar de snelweg. Ik schakel over op een Franse zender.

'Ici c'est Radio Nostalgie.'

Ah! L'amour, denk ik.

Via Metz word ik naar Nancy geleid. Na een uurtje draai ik de snelweg af en rijd de bossen in. De bewolking is tegen mijn verwachting in toegenomen. De airco staat inmiddels uit.

Heb ik straks toch warme kleren nodig, denk ik. Maar goed, het is zoals het is en het huisje heeft verwarming.

Af en toe moet mijn telefoon zoeken naar een gps-verbinding. Juist hier maakt me dat onrustig. Ik heb geen kaart meegenomen en ben dus van de navigatie afhankelijk. Als ik om hulp moet vragen zal ik dat in het Frans moeten doen.

'Merde!' vloek ik voor me uit.

Bij een parkeerhaven zet ik de auto langs de kant. Ik pak de telefoon uit de houder, verklein de navigatie en app naar Esther.

Ik rijd nu de wereld uit. Zij die nauwelijks bereik hebben, groeten u. XXX

Dit keer moet ik op Esther wachten. Na tien minuten, besluit ik weer verder te rijden. Al die tijd is er geen auto langs me heen gereden. Zodra ik wegrijd, vallen de eerste regendruppels op de voorruit. Het weer kan hier veranderlijk zijn, maar met regen had ik ondanks de voorspellingen pas bij het zien van de bewolking rekening gehouden. De weersomstandigheden, de dicht begroeide boomkruinen en het eind van de middag, begin van de avond, zorgen ervoor dat de koplampen en achterlichten automatisch aanschietsen. Mijn auto zit vol sensoren, die van alles registreren. De schemer, maar ook de druppels. Niet

veel later vegen de bladen van de ruitenwissers heen en weer. De bui neemt in kracht toe, net op het moment dat de eerste haarspeldbochten opdoemen. Ik zet de radio, die nu ook amper bereik heeft uit om me beter te kunnen concentreren op de weg. De goed onderhouden ondergrond van de snelweg is overgegaan in een smalle rijbaan met hobbels en af en toe zelfs gaten gevuld met kiezelstenen. Het huisje kan niet ver weg meer zijn.

Zeven uur is de te verwachten aankomsttijd, lees ik, zo'n tien minuten nog.

Mijn oren verraden wat de bordjes langs de weg aangeven; per honderd meter vooruit, stijg ik gemiddeld zo'n zes meter. Met mijn wijsvinger wrijf ik vlak achter mijn oorlel om beter te kunnen horen. Inmiddels zwaaien de wissers in de hoogste stand voor me heen en weer en kunnen ze de ruit nauwelijks watervrij houden.

Niet naar de afgrond kijken, denk ik.

Ik rijd inmiddels stapvoets en neem de scherpe bochten zo ruim mogelijk.

Als er nu maar geen tegenligger komt!

Eindelijk bereik ik een wat langer rechter stuk, met een greppel langszij, waar de regen in wegstroomt. Het steile klimmen lijkt voorbij. De weg blijft smal en de bomen staan gevaarlijk dicht op het asfalt. Ik durf weer wat meer gas te geven. De regen neemt af. Door het slechte wegdek is de houder van de telefoon wat gezakt, waardoor ik de navigatie niet goed kan zien. Ik buig voorover om het apparaat in de juiste stand te zetten. Er staat een streep door het symbool dat de verbinding met een telefoonnetwerk aangeeft en een rood driehoekje bevestigt de melding nog een keer. Geen bereik.

Heeft de navigatie de kaarten van de omgeving gedownload, vraag ik me af, of moest ik dat zelf moest activeren? Nu ben ik sowieso te laat

Ik kijk weer voor me op de weg. Twee oplichtende ogen.

Een ree? Een hert? Een zwijn misschien?

Met een ruk stuur ik naar rechts en weet het beest te ontwijken. De banden verliezen hun grip op het wegdek. Het anti-break-system schakelt in en de wielen proberen in schokkende bewegingen vat op het wegdek te krijgen. Tevergeefs. In kleine schokjes door het remsysteem, glijd ik half de greppel in en kom tot stilstand tegen een paaltje met een brievenbus erop.

‘Hè, verdomme,’ zeg ik voor me uit. ‘Kan er ook nog wel bij.’

De motor draait nog. Ik zet de versnelling in zijn achteruit en geef langzaam gas. De voorwielen slippen door het mengsel van modder en water heen, maar verder voel ik geen

beweging. Na een paar pogingen pak ik mijn telefoon uit de houder. Nog steeds geen bereik. Ik schakel de motor en de lichten uit. De auto staat scheef, daardoor krijg ik de deur met moeite open. Ik klim uit de wagen. De regen is overgegaan in een druilerige neerslag. Ik heb geen paraplu meegenomen en mijn regenjas is met de gestolen tas verdwenen. De auto zit muurvast en met het gas geven heb ik de voorwielen nog verder in de bodem gegraven. Als ik een beetje bij had kunnen sturen, had ik achter de brievenbus stil kunnen staan en de greppel kunnen vermijden.

Hopelijk woont daar goed volk, denk ik en kijk naar het pad dat naar een nog niet zichtbaar huis leidt. En hopelijk is dat goede volk thuis.

Voordat ik op pad ga, pak ik mijn handtas en sluit de auto af.

Als ik niet in de greppel beland was, had ik niet eens gezien dat hier een pad naar een huis liep. Zo verscholen ligt het. Na zo'n twintig meter kom ik bij een scherpe bocht. Voor me ligt een schattig huisje, met één verdieping en een schuin dak, opgetrokken uit natuursteen. Aan de grote afvalcontainer te zien die naast de voordeur staat, wordt er volop geklust. Het lijkt me een hele toer om zo'n gevaarte hier neer te zetten en een nog grotere uitdaging om hem gevuld weer af te voeren. Naast de container staat een auto geparkeerd. Ik zie een Nederlands kenteken.

Gelukkig. Je ne parle immers pas Français.

Langzaam word ik natter. De dunne stof van mijn zomerjurk absorbeert iedere druppel die op me valt. Ik loop naar de voordeur. Een grote metalen klopper van een leeuw met een ring in zijn muil hangt voor me. Ik pak de ring beet, til hem op en laat hem een paar keer neerkomen op de slagpen.

Een hond begint direct te blaffen.

'Un moment!' schreeuwt een mannenstem, die meteen vervolgt: 'Hou je mond Casper.'

Ik hoor hoe de schuiven opzijgeschoven worden en een sleutel in het slot draaien. Dan zwaait de deur met wat gekraak open. Een man van mijn leeftijd, misschien iets ouder, doet open. Hij heeft een stoppelbaard, een volle bos haar dat alle kanten opsteekt en is gekleed in een T-shirt met lange mouwen, een joggingbroek en werkschoenen. Verfspatten liggen als een sterrenhemel verspreid over zijn kleding en zelfs in zijn gezicht zie ik de spetters. Hij kijkt me verbaasd aan. Naast hem staat een middelgrote hond te kwispelen.

'Sorry,' zeg ik. 'Mijn auto is van de weg geraakt. Hij ligt hier in de greppel en ik krijg

hem er niet uit. Ik zag je kenteken, dus neem aan dat je Nederlands spreekt.'

'O jeetje,' zegt hij. 'Ja, klopt. Nederlands. Kom binnen. Heb je het niet koud? Casper, naar de kamer. Kom!'

Nu pas merk ik dat de temperatuur fors is gedaald. Even ril ik. Ik voel de druppels uit mijn haren lopen en langs mijn rug naar beneden sijpelen.

'Ben je gewond?' vraagt hij.

'Nee, dat niet. Ik gleed meer weg, dan dat ik botste. Er stond een beest op de weg. Niet geraakt trouwens.'

'Gelukkig. Kom, loop mee. Kijken we straks naar de auto. De hond doet niets hoor. Meestal blijft hij blaffen, maar hij mag je denk ik.'

Hij loopt voor me uit door het halletje vol verfspullen, langs de trap naar boven, richting de woonkamer. In de hoek van de kamer staan nog meer klusspullen. Aan de andere kant staat een open haard, waar een klein vuurtje in brandt. Een grote bank staat er tegenover. Casper gaat op een kleed voor de haard liggen en kijkt me met een kwispelende staart aan.

'Ga zitten. Het is hier dankzij de dikke muren altijd koel. Met dit weer steek ik dan toch maar een vuurtje aan. Als het regent, en dat gebeurt hier nog wel eens, kan het fris worden. Ik zal het vuur oppoken.'

'Dat is fijn,' zeg ik. 'Ik ben toch wel een beetje geschrokken. Ik heet Lien.'

'Wim,' zegt de man. 'Ik ben hier net komen wonen. Vandaar de rommel.'

'Vakantiehuisje?' vraag ik.

'Nee, echt om te wonen. Twee huizen is too much.'

'Ik ben op weg naar een huisje in de buurt.'

'Wat vervelend dat je dan net voor de finish strandt. Wil je wat drinken?'

'Kopje koffie als je hebt.'

Wim gooit nog een houtblok op het vuur. De vlammen grijpen om zich heen en de warme gloed voelt aangenaam. Daarna loopt hij naar de open keuken, pakt de koffiepot en schenkt een kop koffie in.

'Hier,' zegt hij en geeft me de beker. 'Melk of suiker?'

'Nee hoor, zwart is prima.'

'En een handdoek. Terwijl jij bijkomt, loop ik ondertussen naar de auto. Kijken of ik hem eruit krijg. Zitten er nog belangrijke spullen in?'

'O, dat is fijn. Nee, de belangrijke spullen zitten hier,' zeg ik en wijs op mijn handtas. 'In de achterbak ligt mijn koffer. Hier is de sleutel.'

'Goed, zie ik je zo.'

Wim pakt een paraplu, loopt door de openslaande deuren die vanuit de woonkamer naar de tuin leiden en verdwijnt in de regen die weer harder neervalt. Het is inmiddels kwart over zeven. Door de bewolking en de bomen is het zo goed als donker. Het houtvuur geeft wat licht. Ik kijk rond. Het huisje is van binnen groter dan ik had verwacht. Links van mij aan de muur hangt een flatscreen televisie.

Wie heet er nog Wim? denk ik en kijk verder rond.

Hij is de bezitter van een L-vormige bank, waardoor je voor de haard kunt zitten of voor de tv. Naast het beeldscherm zit een klein raampje, dat de dikte van de muren verradt. Achter me is de deur naar de hal. De open keuken zit deels naast de hal en loopt een stuk de kamer in. Een op het oog pas geïnstalleerd kookeiland geeft een moderne uitstraling aan het huis. De openslaande deuren zien eruit alsof ze nieuw zijn. Het houten plafond wordt gedragen en gestut door dikke balken. De muren zijn wit gestuukt, op de wand waar de televisie hangt na, die is mintgroen. Ik ben benieuwd naar de rest van het huis. Ik krijg bijna zin om hier zelf aan de slag te gaan, terwijl ik niet eens van klussen houd. Casper blijft me met een zwiepende staart aankijken.

'Dat wordt vandaag niets,' zegt Wim terwijl hij weer naar binnenloopt.

Hij zet mijn koffer met een plof op de grond.

'Kunnen we geen sleepdienst bellen?'

'Die komen nu niet meer. Zeker niet met dit weer.'

'Wat moet ik dan?'

'Ik heb boven een logeerkamer. Die zal ik in orde maken. Dan kijken we morgen verder.'

'Is dat echt geen probleem?' vraag ik.

'Nee,' zegt Wim. 'Moet je niet wat warmers aantrekken?'

'Ik heb geen warme kleren mee. Lang verhaal,' zeg ik lachend.

'Oké,' antwoordt Wim.

Tot mijn eigen verbazing vind ik het wel prettig om de nacht hier door te brengen. Wim stommelt met mijn koffer weg. Ik kijk op mijn telefoon. Nog steeds geen bereik. Even later hoor ik Wim weer de trap afkomen.

'Hier,' zegt hij en werpt me een sweater toe.

Daarna loopt hij weer weg. Ik trek de sweater aan en rol de mouwen op, tot mijn handen weer tevoorschijn komen. Wim gebruikt hetzelfde wasmiddel als ik, ruik ik. Na een klein kwartier staat hij weer in de kamer.

'Nog wat drinken? Wijntje misschien?'

'Ja, wit. Daar heb ik nu wel trek in,' zeg ik. 'Ik hoef toch niet meer te rijden vandaag.'

We lachen allebei. Ik zie een mooie rij tanden.

'Zou ik misschien even kunnen bellen?' vraag ik. 'Mijn telefoon heeft geen bereik.'

'Ja hoor. Als de vaste lijn het tenminste doet. Dat is hier altijd de vraag. En zonder telefoon ook geen internet. Soms wel rustig.'

Wim loopt naar de draadloze telefoon, drukt hem aan en houdt hem tegen zijn oor.

'Hmm, niet dus. Straks nog maar eens proberen.'

'Nou, het heeft ook niet echt haast,' antwoord ik.

Met een plop trekt Wim een fles wijn open. Hij schenkt de glazen in.

'Alsjeblieft,' zegt hij.

'Proost,' zeg ik.

Wim zit inmiddels op het andere deel van de bank.

'Proost,' antwoordt hij. 'Op een onverwacht bezoek.'

Knowing me, knowing you

'Vertel,' zegt Wim, 'hoe kom jij hier terecht?'

'Beetje impulsief,' zeg ik. 'De ouders van mijn vriendin hebben een huisje in de buurt en daar mag ik een paar weken in. Ik moest er even tussenuit. Gisteren besloten hierheen te komen.'

'Drukke baan?'

'Ja, klopt,' zeg ik en zwijg over Marcel. 'Ik had het idee dat zo'n afgelegen plek in de bossen me goed zou doen. Maar ja, toen had ik geen rekening met regen, haarspeldbochten en wilde dieren gehouden.'

Wim lacht. Een kriebel trekt door mijn buik. Zijn ogen stralen en in zijn wangen zie ik kuiltjes waar de stoppeltjes tijdens het praten donkere vlekken vormen.

'Daarom ben ik hier komen wonen. Wegvluchten van de drukte van de stad en hopen een beetje tot mezelf te komen. Lukt best aardig. Zeker, omdat er hier veel moet worden opgeknapt en ik heb Casper natuurlijk.'

Casper steekt meteen zijn kop op als hij zijn naam hoort en begint weer te kwispelen.

'Hij mag jou wel,' vervolgt Wim. 'Normaal gesproken, blijft hij maar blaffen tegen vreemden. Ik heb hem meegenomen als een soort waakhond, maar ik heb niets aan hem. Toch Casper? Maar goed, je komt hier echt geen mens tegen.'

'Wil je kluizenaar worden of zo?' vraag ik.

'Beetje wel, maar ook niet helemaal. Ik heb een schrijversblok en hoop daar door deze omgeving en het klussen weer uit te komen. En ik heb Casper, we vormen onze eigen roedel.'

'O leuk. Schrijven is ook mijn werk. Ik ben webredacteur. Informatie schrijven voor anderen. Daar heb je niet vaak een schrijversblok bij. Leef jij van het schrijven dan?'

Wim maakt een breed gebaar met zijn armen.

'Ik heb dit kunnen kopen en kan hier leven. Ik red het meer dan prima. De critici vinden mijn werk maar niets, de meeste bespreken mijn boeken niet, maar gelukkig heb ik genoeg lezers.'

'Wat is je achternaam dan?' vraag ik.

'Pen,' antwoordt hij. 'Eigenlijk heet ik Jan-Wim Pen. Maar iedereen noemt me Wim.'

'Sorry, gaat geen lichtje branden,' zeg ik.

'Kan ik me voorstellen. Nog wat wijn?'

'Graag,' zeg ik.

Wim staat op en pakt de telefoon.

'Hè vervelend, nog steeds dood. Neem hem straks anders mee naar de logeerkamer, dan kan je het nog een keer proberen vanavond.'

'Morgen is ook goed.'

Terwijl Wim naar de keuken loopt om de fles wijn uit de koelkast te pakken, staat Casper zachtjes op en kruipt naast me op de bank. Hij krult zijn lijf op en schurkt tegen me aan.

'Ik maak even wat hapjes. Je zult wel honger hebben.'

'Lekker,' zeg ik.

'Casper!' zegt Wim quasi verontwaardigt als hij met een goedgevulde borrelplank en de fles wijn terugkeert bij de bank. 'Wat doe je nu?'

'Ik vind het niet erg hoor,' zeg ik.

'Echt?'

'Echt.'

'Ik heb wel eens gehoord dat een wolf begint te huilen als er een nieuw lid bij de roedel komt. Pas maar op dat hij niet begint, dan moet je blijven.'

'Vast een broodje aap,' zeg ik en kijk naar Casper die lui tegen me aan blijft liggen.

Zo rijgen de uren zich aan elkaar en voor ik het doorheb is het middernacht.

'Ik ben wel moe,' zeg ik.

'Kan ik me voorstellen. Sorry dat ik je zo ophoud met mijn geklets.'

'Nee joh. Ik vond het heel gezellig.'

'Gelukkig. Kom. Ik wijs je de kamer.'

Wim loopt voor me uit naar het halletje, de trap op, naar de overloop en de logeerkamer.

Dit is het. Er zit een wastafel, maar als je wilt kun je ook douchen, hier tegenover. Pak maar wat je nodig hebt.'

'O, douchen is wel fijn,' zeg ik.

'Prima. Ik ga nog even naar beneden. De shampoo ligt links, gewone zeep rechts. Als je wat nodig hebt, roep je maar.'

De kamer zit onder het schuine dak. Ook hier zijn de natuurstenen muren goed te zien. Het plafond heeft nog geen opknapbeurt gehad; lelijke gipsplaten met vochtplekken erin. Ik krijg meteen ideeën hoe ik deze ruimte in zou richten.

Het lompe eikenhouten bed gaat er als eerste uit. Andere gordijnen, wat meer kleur en een leuke lamp.

Ondertussen schiet ik uit mijn kleren en loop in mijn ondergoed de doucheruimte in. Ik hoor hoe Wim meelacht met de grappen op de televisie. Het lijkt een Nederlands programma, maar ik weet het niet zeker. Zijn lachen maakt me nieuwsgierig en blij.

De doucheruimte is klein en ook nog niet opgeknapt, maar voldoet aan alle minimale eisen. In de douchecabine liggen twee zeepblokjes, ieder op hun eigen rekje.

Wat was ook alweer zeep en wat shampoo? vraag ik me af.

Ik draai de kranen open. De straal komt absoluut niet op gang en ik zie nu pas dat een douchekop ontbreekt. Toch ben ik blij me te kunnen afspoelen. Als ik klaar ben, pak ik een handdoek, droog me af en loop terug naar de logeerkamer.

'Welterusten!' schreeuw ik naar beneden.

'Slaap lekker!' reageert Wim.

Het bed is zacht en ik voel me wegglijden in een verdiende slaap.

Ik word wakker van het zonlicht. De geluiden van het bos klinken gedempt op de achtergrond.

Hier zou ik wel een poosje kunnen wonen.

Nadat ik me uitgerekt heb en even op de rand van het bed heb gezeten, was ik me aan de wasbak in de kamer. Beneden scharrelt Wim rond. Tijdens het aankleden hoor ik Casper luid blaffen en de voordeur dichtslaan. Ik pak mijn mobieltje en loop naar beneden. Daar kijk ik door de grote raampartijen van de openslaande deuren naar buiten. Het uitzicht is schitterend. Deze aanpassing met de grote ramen is een goede keus geweest. Op de kleine tafel ligt een briefje.

Ben zo terug, staat erop. Als je dorst hebt: er staat koffie klaar en er staat sinaasappelsap in de koelkast. Kunnen we straks samen brunchen.

Gezellig, denk ik.

Ik leg mijn mobiel op de armleuning van de bank en loop naar de keuken. Naast het koffieapparaat staat een kopje met een lepeltje erin klaar en daarnaast een doosje

suikerklontjes en een pot melkpoeder. Ik schenk het kopje vol en laat de melk en suiker onaangeroerd. Dan loop ik naar de bank en ga zitten. Het uitzicht op de strook gras en daar dicht bovenop het begin van het bos is adembenemend.

Wie wil hier nu niet wonen? Hoewel, ik zou zelf hier niet willen wonen. Te ver van de bewoonde wereld. Leuk voor een paar weken, maar niet voor jaren.

Zo mijmer ik door over een leven in dit huis.

Misschien wel met iemand als Wim.

Ik verdring mijn gedachte meteen weer. Soms moet ik mezelf tot de orde roepen. Zeker als het gaat om iemand die ik amper ken. Vanuit de verte hoor ik het geblaf van Casper. Niet veel later staat hij voor de tuindeuren.

'Casper! Kom!' roept Wim.

Casper springt op en blaft nog een keer. Daarna loopt hij weg. Wim en Casper komen samen door de voordeur naar binnen.

'Rustig,' zegt Wim, maar het helpt weinig.

Casper schiet bij binnenkomst in de kamer meteen op me af, springt op de bank en legt zijn kop in mijn schoot.

'Hee Casper,' zeg ik en aai hem voorzichtig.

Zijn staart beweegt vrolijk heen en weer.

'Heb je goed geslapen?' vraagt Wim.

Wim ziet er heel anders uit dan gisteren. Zijn haar zit netjes op zijn hoofd en hij heeft zich geschoren. De kuiltjes in zijn wangen zijn nog beter te zien. Zijn werkkleren zijn ingewisseld voor een T-shirt met korte mouwen, hij draagt een driekwart broek en zijn voeten steken in enkelsokken en sneakers. Zijn huid is gebruind, niet overdreven behaard en zijn spieren zijn duidelijk zichtbaar. Wim lijkt me niet een man die daarvoor traint, maar meer iemand die door het klussen zijn lichaam in vorm weet te houden.

'Ja, heerlijk geslapen,' zeg ik.

'Boven is nog niet klaar, maar dat zal je wel gezien hebben. Beneden is zo goed als af. Boven dus nog en tenslotte wil ik de garage aanpakken. Ik ga hem splitsen, zodat ik de auto nog steeds kwijt kan, maar ook een extra kamer voor mijn gitaren heb. Lekker jamruimte.'

'Ben je ook nog gitarist?' vraag ik en lach.

'Niet zo cynisch,' antwoordt Wim. 'Mag geen naam hebben, maar het is absoluut een leuke hobby.'

'Ik ben nog even naar je auto wezen kijken,' vervolgt hij, 'het is niet zo erg als het gisteren leek. Ik denk dat we hem er met een sleepkabel uitkrijgen. Ik heb een four-wheel drive, daar lukt het vast mee.'

'Laten we zo maar kijken dan,' zeg ik.

'Wat mij betreft geen haast hoor. De auto staat niemand in de weg. Iets eten?'

'Lekker,' zeg ik.

'Ik gooi wat broodjes in de oven. Wil je nog bellen? Volgens mij werkt het weer.'

'O ja, graag. Was het bijna vergeten.'

Ik pak mijn mobiel en zoek het telefoonnummer van Esther op.

'Hier,' zegt Wim en geeft me de draadloze telefoon.

Ik ruik de vanillegeur van de zeepblokken uit de douche, vermengd met een vleugje ceder en het zoete van appel en kaneel. Wim ruikt naar de geuren waar ik van houd.

Nadat ik het nummer heb gekozen, hoor ik dat er verbinding wordt gemaakt. De telefoon gaat zo'n tien keer over en schakelt dan door naar de voicemail.

'Hallo, met Es,' hoor ik de zangerige stem van Esther zeggen. 'Ik ben er niet, maar laat gerust een boodschap achter of stuur een appje.'

'Hee Es,' zeg ik, 'schrik niet. De auto ligt in een greppel, maar ik ben veilig hoor. Ben nu bij een aardige Nederlander die hier in de buurt van het huisje van je ouders woont. Ik bel later nog wel. Mijn mobiel heeft geen bereik. Kus, kus.'

Daarna hang ik op.

'Ze is er niet,' zeg ik.

'Wie?' vraagt Wim vanuit de keuken.

'Esther, mijn vriendin. Die van het huisje.'

'Vriendin, vriendin of gewoon vriendin?' vraagt hij.

'Beste vriendin,' antwoord ik.

'Ah, oké.'

Ik ben single, wil ik zeggen, maar bijt op mijn tong.

Is het echt wel uit met Marcel? Hij is vertrokken. Ik was boos, maar uitgemaakt hebben we het nog niet.

'Gebakken eitje misschien?' vraagt Wim.

'Lekker.'

'Met spek?'

'Goed idee.'

De geur van gebakken ei met spek en verse broodjes drijft de kamer in. Casper ligt nog steeds ontspannen op mijn schoot. Ik aai hem bijna gedachteloos en zijn warme lijf helpt mij me thuis te voelen. Hier binnen, maar ook bij de omgeving waar ik op uitkijk en van de man die eten voor mij klaarmaakt.

'Wil je je ei op een broodje?'

'Graag.'

Wim komt vanuit de keuken met twee borden naar me toegelopen. Hij zet de borden op tafel.

'Koffie?' vraagt hij.

'Schenk nog maar bij, ja.'

Wim schenkt mijn kopje vol en brengt de koffiepot terug naar de keuken, dan komt hij op de bank zitten.

'Even opschuiven Casper,' zeg ik. 'Anders kan ik niet eten.'

Met wat tegenzin haalt Casper zijn kop van mijn schoot en schuift op.

'Je bent een natuurtalent,' zegt Wim. 'Hij luistert goed naar je.'

'Die gave heb ik,' zeg ik lachend. 'Er wordt altijd naar me geluisterd.'

Het ei smaakt prima en ook van het spek geniet ik.

'Spek uit het buitenland smaakt toch altijd beter dan in Nederland,' zeg ik. 'Net wat dikker gesneden en er lijkt meer smaak aan te zitten.'

'Eens,' antwoordt Wim.

We eten zwijgend ons brood op. Meestal kan ik niet tegen de stilte als ik met iemand samen ben, maar nu stoort het me niet.

'Zullen we naar je auto kijken?' zegt Wim en neemt een laatste slok koffie.

'Ja, laten we dat doen,' zeg ik en sta op. 'Ik breng eerst de spullen naar de keuken. Heb je een vaatwasser?'

'Jazeker,' zegt Wim. 'Dat was een luxe die ik perse in dit huis wilde hebben. Was nog best een gedoe.'

'Hoezo?'

'Vanwege de waterdruk. Het water komt uit een eigen bron, maar daardoor is de waterdruk hier laag.'

'O, vandaar het piesstraaltje in de douche.'

Wim lacht.

'Ja, klopt, maar er komt binnenkort een waterpomp die ervoor zorgt dat er meer druk op de leiding komt. Nu ben ik afhankelijk van de druk vanuit het buffervat. Gelukkig werkt de vaatwasser ook zonder zo'n pomp, net als de wasmachine. Ze gaan pas draaien als er voldoende water in het apparaat zit.'

'Ben je nooit bang dat je zonder water zit?'

'Er is me verzekerd dat de bron nooit droog komt te staan. Ik moet alleen de filters wekelijks schoonmaken. In de herfst wat vaker. We gaan het ervaren.'

'We?' zeg ik.

'Nou ja, ik dus.'

Wim hakkelt wat en zijn gezicht kleurt rood.

'Grapje,' zeg ik.

De vaat staat snel in de afwasmachine.

'Kom,' zeg ik.

'Loop jij vast naar je auto, dan zoek ik de sleepkabel en kom naar je toe met mijn wagen.'

Het is mooi weer en er waait een briesje, die in combinatie met de schaduw van de bomen voor verkoeling zorgt. De bladeren ruisen zachtjes, vogels fluiten en in de struiken langs het pad hoor ik af en toe een beestje wegglijpen. Mijn auto staat er nog zoals ik hem achterliet, maar in dit mooie weer ziet het er niet zo hopeloos uit als gisteren. De voorwielen zitten diep in de grond en het rechterwiel staat tot zijn as in het water. Gelukkig blijft het waterpeil onder de naad van mijn portier staan.

Poeh, is er geen water naar binnen gelopen, denk ik. Dat was een ramp geweest.

Wim parkeert zijn wagen aan de achterkant van mijn auto, met de neus naar mij toe.

'Goed, de kabel aanhaken en dan trekken we hem weer op de weg. De bodem is zo zacht dat ik denk dat we niets zullen beschadigen. Je hebt gewoon geen grip. Als jij straks achter het stuur gaat zitten, versnelling in zijn vrij en voor de zekerheid de motor starten, want ik weet niet of je een stuurvergrendeling hebt. Als je in beweging komt, rustig de weg opsturen. Gaat dat lukken?'

'Tuurlijk,' zeg ik en voel mijn hart bonzen.

'Ik claxonneer een keer, voordat ik ga rijden. Ik rijd zelf ook achteruit en kan je zien. Als het goed gaat even duim omhoog en anders heel hard zwaaien.'

Ik kruip achter het stuur en start de motor. Hij slaat meteen aan, merk ik tevreden op. Dan hoor ik de toeter van Wim. Ik draai me achterstevoren en steek mijn duim omhoog. Met mijn linkerhand houd ik mijn stuur vast. Langzaam komt de auto in beweging. Weer steek ik mijn duim op en draai me terug naar het stuur om deze met beide handen te omklemmen. Met behulp van mijn spiegels draai ik de weg op. Binnen vijf minuten sta ik weer recht op het asfalt. Ik zet de motor af, trek de handrem aan en stap uit.

'Dat ging vlot,' zegt Wim. 'Ik haal de kabel los en dan rijden we de oprit op.'

Ik stap weer in en rijd achter Wim aan naar zijn huis.

'Merk je iets anders dan normaal aan je auto?' vraagt Wim als we uitgestapt zijn.

'Nee,' zeg ik. 'Hij rijdt zoals ik gewend ben.'

'Mooi. Ik zie ook geen beschadigingen of zo. Wat modder, maar dat is niet gek. Heb je mazzel mee. Wacht, ik pak de tuinslang. Spoel ik de modder af.'

Wim loopt weg en komt met de uitgerolde tuinslang terug. Met zijn duim voor de straal probeert hij wat meer druk op het water te krijgen.

'Die waterpomp lijkt me wel nodig,' zeg ik.

'O ja?' zegt Wim plagerig en richt de straal op mij.

'Nee!' schreeuw ik en spring opzij. 'Klier.'

Wim lacht hardop.

'Nou moet ik me nog omkleden ook, voor ik wegga' zeg ik lachend.

'Ik heb mezelf vandaag vrijaf gegeven. Je mag hier rustig blijven om op te drogen. Kom.'

Hij ruimt de tuinslang op en loopt voor me uit naar het terrasje in de tuin.

'Ga zitten,' zegt hij. 'Nog wat drinken?'

'Koffie.'

'Ik zet wel verse.'

Wim loopt naar binnen door de tuindeuren. Casper glipt naar buiten en komt meteen aan mijn voeten liggen. Ik zet de rugleuning wat naar achter en geniet van het zonnetje dat door de boomkruinen heen op mij schijnt. Met gesloten ogen geniet ik van de geluiden en de geuren van het bos. Ik ruik de koffie nog voordat Wim weer bij me is.

'Waar moet je eigenlijk zijn?' vraagt hij als hij ook zit en ik mijn leuning weer overeind heb gezet.

'Wacht,' zeg ik, pak mijn mobiel en open de navigatie-app. 'Hier.'

Ik houd het scherm in zijn richting. Hij pakt het apparaat van me over en kijkt.

'Oh,' zegt hij. 'Dat is hier vlakbij.'

'Ja, dat weet ik ook wel.'

'Te voet ben je er zelfs sneller dan met de auto. Die ouders zijn feitelijk mijn burens. Niet dat we elkaar ooit gezien hebben hoor. Zie je dat paadje daar. Die loopt naar mijn bron, maar als je halverwege afslaat kom je bij jouw huisje uit. Tien minuutjes hooguit. Met de auto duurt het langer denk ik. Of wacht, nee. De navigatie zegt dat de auto iets sneller is. Maar dit pad is mooier natuurlijk.'

'Dan lopen we toch eerst langs het pad. Weet ik gelijk hoe het eruit ziet. Ik heb geen haast. Voor mij is het vakantie.'

'Kan ik meteen de filters weer schoonmaken.'

'Is dat veel werk?' vraag ik.

'Nee hoor. Vooral blad wegpakken.'

Als we onze koffie hebben opgedronken staat Wim op. Casper reageert meteen.

'On y va,' zegt Wim.

We lopen naar het paadje. Het is smal en het is er prettig koel.

'Kijk,' zegt Wim en hij wijst naar het stroompje langs het pad, 'dit komt ook uit de bron. Zodra de buffer gevuld is, stroomt het water hier verder. Het heeft nog nooit droog gestaan. Er lopen hier duizenden van dit soort watertjes, die zich uiteindelijk in bredere stromen verzamelen en tot een rivier uitgroeien. Ik vind dat een machtig idee.'

Het pad gaat vrij steil omhoog en ik voel aan mijn benen dat ik hier niet op getraind ben. Casper loopt voor ons uit, schiet af en toe de struiken in om ons daarna weer van achteren in te halen.

'Gelukkig is hij geen jachthond,' zegt Wim. 'Geen beesten in zijn bek. En hij is een schijterd. Hij dwaalt nooit ver af.'

Ik kijk mijn ogen uit. We zijn nog maar net op weg en ik voel me nu al in een totaal verlaten gebied.

'Hier naar links,' zegt Wim, 'dan komen we bij jouw huisje. Als we rechtdoor gaan komen we bij mijn bron. Heb jij instructies over de bron van jouw huisje gekregen? Zij moeten er ook eentje hebben. Er is wel stroom en telefoon, maar er liggen geen waterleidingen hier.'

'Ja,' zeg ik. 'Mama Esther stuurde me een instructie via de app.'

'Mama Esther?' herhaalt Wim.

'We kennen elkaar vanaf mijn kinderjaren,' zeg ik. 'Ze is als een moeder.'

Opeens doemt het huisje op dat ik van de foto's ken. Het ligt er schitterend bij, badend in de zon en de veranda nodigt uit om er te gaan zitten. Ik loop direct door naar de kei naast de regenpijp, til hem op en houd de sleutel triomfantelijk omhoog.

'Gevonden.'

Ik open de deur en sta meteen in de woonkamer. Het huisje is kleiner en wat knusser dan dat van Wim. Geen verdieping, wel natuursteen en houten balken. Kleine ramen, waardoor het er schemert. Het ruikt muf. Mama Esther had mij er in haar app voor gewaarschuwd.

'Ik gooi de ramen open,' zeg ik.

'Slim plan. Zullen we zo de bron van dit huisje schoonmaken? Ik kan me voorstellen dat dat wel nodig is. Je wilt niet zonder water zitten. Die ramen kunnen wel openblijven. Er komt hier echt geen mens.'

'Ja. Ik zoek de instructies op, dan kunnen we op pad.'

Ik heb niet veel tijd nodig.

'Zo,' zegt Wim als we even later bijna bij het buffervat zijn. 'Dat laatste stukje is echt wel steiler dan bij mij zeg. Je glijdt hier zo uit. Moet je voorzichtig mee zijn.'

Wim loopt vlak achter me en net als zijn laatste woorden wegsterven, verliest mijn rechtervoet houvast en in mijn poging om in evenwicht te blijven heb ik ook met mijn linkervoet geen grip meer. Ik glijd naar beneden.

'Hola,' zegt Wim en vangt me op in zijn armen.

Ik ruik zijn zeep en de geur van aftershave weer. Ik voel zijn gespierde armen om mij heen slaan en merk dat ze zachter aanvoelen dan ik verwacht had. Zijn adem glijdt langs mijn wang. Ik draai mijn hoofd. Onze monden zijn dichtbij elkaar. Ik kijk hem recht in zijn donkere ogen. De tijd lijkt stil te staan. Dan voel ik langzaam een stekende pijn door mijn enkel trekken.

'Auw,' zeg ik.

'Auw?' reageert Wim, 'of auw!!'

'Dat laatste eigenlijk.'

'Waar?'

'Mijn enkel. Links.'

'Laten we kijken.'

Ik ga zitten. Wim stelt zijn diagnose.

'Verstuikt. Dat moeten we koelen.'

Wim slaat een arm om mijn middel. Ik houd hem aan zijn schouder vast. Terwijl hij me ondersteunt, hinkel ik terug naar het huisje van Esthers ouders. Zo strompel ik de badkamer binnen.

'Ik pak even een stoel,' zegt Wim.

Hij loopt weg, terwijl ik me vasthoud aan de wastafel.

'Hier ga zitten,' zegt hij en zet de stoel in de douche.

Ook bij deze douche ontbreekt een kop aan de slang. Voorzichtig trekt hij mijn schoen en mijn sok uit. Dan geeft hij mij de doucheslang en draait de koude kraan open. Een slap straaltje stroomt naar buiten. Er zit nog minder druk achter dan het water bij Wim thuis.

'Blijven koelen nu. Ik loop terug om de filters schoon te maken. Ik denk dat er wat verstopt zit.'

Zo zit ik in de doucheruimte. De pijn valt mee. Plotseling komt er meer water uit de slang. Het is behoorlijk koud. Wim komt weer binnen.

'Hoe gaat het?' vraagt hij.

'Valt mee. Wel een flinke bult.'

'Ik zie het. Misschien verstandig om straks weer met mij mee te gaan. Met een verstuikte enkel hier alleen zitten lijkt me geen goed idee. Is ook saai voor je.'

'Je hebt wel gelijk denk ik,' zeg ik. 'Wil jij zo afsluiten? Dit is de sleutel.'

Een half uur later, lig ik na een hinkeltocht weer op de bank bij Wim. Casper ligt als vertrouwd naast me op de grond. Wim heeft een drukverband strak om mijn enkel gedraaid en mijn voet ligt op de leuning.

'Hier,' zegt Wim en geeft me zijn telefoon. 'Misschien goed om je vriendin even te bellen. Je kunt redial kiezen. Ik heb niet meer gebeld na jou.'

Weer krijg ik de voicemail. Het ergert me een beetje. Esther is normaal altijd direct bereikbaar.

'Ha Es,' zeg ik. 'Goed nieuws en slecht nieuws. De auto is uit de greppel en ik ben in het huisje van je ouders geweest, maar heb nu mijn enkel verstuikt. Ik ben weer bij de Nederlander. Wim heet hij. Hij blijkt de buurman te zijn. Nu ja, ik probeer het later nog een keer. Doe! Kus, kus.'

'Weer de voicemail?' vraagt Wim.

'Ja, niets voor haar eigenlijk.'

Let the sunshine in

Die nacht slaap ik op de bank, met Casper naast me op het kleed. Telkens als ik me omdraai, hoor ik de staart van Casper heen en weer zwiepen, waarbij het puntje tegen de vloer en de onderkant van de bank slaat. Met een coldpack hebben we het zwellen weten te stoppen, maar het doet nog te zeer om een trap op te lopen. Wim heeft mijn spullen vanuit de logeerkamer naar beneden gebracht. Ondanks de pijn, de bank en de bewegingen van Casper, slaap ik goed en ben vroeg wakker. De afstandsbediening van de televisie ligt binnen handbereik.

'Voor als je niet in slaap kunt komen,' zei Wim.

Ik schakel het apparaat in en zap wat langs de verschillende zenders. Dankzij de satellietontvanger kan ik ook Nederlandse zenders selecteren. Uiteindelijk stop ik bij een aflevering van een Engelse detectiveserie, die ik honderd keer heb gezien en waarvan ik steeds weer vergeet hoe het afloopt. Ik zet het geluid zacht om Wim niet onnodig wakker te maken. Casper veert op en legt zijn kop kort op mijn bovenbenen. Daarna loopt hij naar de deur van de hal en piept zachtjes. De trap kraakt onder de voetstappen van Wim.

'Lekker geslapen?' vraagt hij.

'Ja, viel mee,' antwoord ik naar waarheid.

Wim heeft zijn kluskleren weer aan. Zijn haar is met gel in vorm gebracht.

'Hoe is het met je enkel?'

'Kan beter. Straks maar even kijken hoe het gaat met lopen.'

'Eten?'

'Lekker.'

'Kom,' zegt Wim tegen Casper en gooit de tuindeuren open.

Casper sprint naar buiten. Wim loopt naar de keuken en tovert een heerlijk ontbijt tevoorschijn.

'Eigenlijk wel goed dat jij beneden slaapt,' zegt hij. 'Vandaag ga ik de logeerkamer aanpakken. Leeghalen. Plafond en vloer opknappen, kleurtje, kozijnen aanpakken en dan herinrichten.'

'Hoe ziet je planning er sowieso uit?' vraag ik.

'O, die is niet strak. Na de logeerkamer wil ik de badkamer doen. Maar dan moet de

waterpomp er ook zijn en zit ik even zonder water. Komende week ergens.'

'Dan kom je toch gewoon bij mij. Als het water er af moet.'

Wim is stil.

'Dat is eigenlijk best een goed plan,' zegt hij tenslotte.

Opeens gaat zijn vaste telefoon. Wim neemt op.

'Halo,' zegt hij in het Frans, 'qui apelle?'

Hij luistert.

'Ja hoor, ik spreek Nederlands,' vervolgt hij. 'Ik zal je haar geven. Ogenblikje.'

Wim draait zich om naar mij.

'Je vriendin,' zegt hij en geeft de telefoon.

'Hee Es!' schreeuw ik door de telefoon. 'Hoe is het?'

'Hoe is het met jou?' reageert Esther. 'Wat een gedoe.'

'Ach, het kan erger,' zeg ik. 'Ik moet je wel waarschuwen. De telefoon kan hier zomaar uitvallen.'

'Vertel, wat is er gebeurd?'

Ik probeer zo samenhangend mogelijk mijn verhaal te vertellen, maar vraag me af of Esther het allemaal kan volgen. Ondertussen maakt Wim het eten klaar. Weer die heerlijke geur van verse broodjes.

'Is hij leuk?' vraagt Esther.

'Hij kan me horen, Es.'

'Nou?'

'Hoe is het met jou,' retourneer ik haar vraag.

'Ja, wel goed hoor.'

Hoewel ik blij ben om Esther weer te horen, lijkt ik ook wat terughoudendheid te bespeuren in haar antwoord.

'Is alles echt goed met je?' vraag ik.

'Ja, nou ja. Ik moet je wat vertellen. Niets ernstig of zo, maar je moet het wel weten. Ik kan niet naar je toe komen, want ...'

Met een klik valt de verbinding weg.

'Hè, verdorie,' zeg ik.

'Wat is er?' vraagt Wim.

'Verbinding weggefallen.'

'Nee hè, alweer. Ik ga er toch maar werk van maken. Het gebeurt nu wel heel vaak.'

Hij pakt de telefoon van me aan en probeert weer een kiestoon te krijgen.

'Nee. Dood,' zegt hij.

'Ik hoor het later wel,' zeg ik. 'Ze kan niet komen, maar ik heb de reden niet gehoord. Niets ernstigs, zei ze, dus het zal geen ziekte of zoiets zijn. Laten we maar gaan eten. Ik rammel.'

We eten de door Wim gebakken croissantjes en petit pains. Het beleg staat voor ons op tafel uitgespreid. Casper is alweer teruggekeerd van zijn sanitaire stop.

'Zal ik voor je smeren, dan kan je blijven zitten. Wat wil je?'

'Nou, een croissantje met hazelnootpasta gaat er bij mij wel in. En een broodje met jam.'

'Wat voor een jam?'

'Aardbeien graag.'

Wim gaat direct aan de slag. Zo ontbijten we samen op de bank.

'Ik ga naar boven. Kan wat herrie geven.'

'Laat je niet door mij tegenhouden. Ik vermaak me wel,' zeg ik. 'Zou je misschien het boek uit mijn koffer kunnen pakken? Ga ik lekker lezen.'

'Oké,' zegt Wim en loopt naar mijn koffer.

'Is het wat?' vraagt hij terwijl hij het boek aan me geeft.

'Jazeker. Niet diepgaand of zo. Gewoon leuk. De hoofdpersonen, een stelletje, laten lieve briefjes in geheimtaal voor elkaar achter. Vind ik romantisch.'

Wim glimlacht.

'Geheimtaal?'

'Ja. Dat je bijvoorbeeld steeds een letter in het alfabet opschuift. Wim wordt dan Xjn en Lies wordt Mjft.'

'Lijkt me makkelijk te kraken. Maar goed, jij vindt het leuk. Dat zal de schrijver wel kunnen waarderen.'

'Ik kijk nu al uit naar zijn volgende boek,' zeg ik.

'Als dat er ooit komt.'

'Vast wel.'

'Ik ga boven aan de slag. Hier de afstandsbediening van de televisie en van de stereo. Als je wat nodig hebt, schreeuw je maar.'

'Is goed. Dankjewel. Fijn dat je zo goed voor me zorgt.'

'Graag gedaan. Zal ik de deuren openlaten? Dan kan Casper naar buiten wanneer hij dat wil.'

'Ja, doe maar. Het is lekker weer.'

Wim stommelt de trap op. Ik nestel me op de bank. Met het geluid van de sloopwerkzaamheden op de achtergrond, ben ik vrijwel direct verzonken in het boek. De tijd vliegt en het lezen maakt me moe. Ik sukkel op de bank in slaap en wordt wakker van Wim die weer in de kamer is.

'Hee schone slaapster. Nog wat eten?'

Ik rek me uit en vergeet mijn gekwetste enkel.

'Auw!' roep ik.

'Nog niet herstelt, merk ik.'

'Ik heb nog behoorlijk geslapen zeg. Lukt het een beetje boven?'

'Ja, gaat goed. De logeerkamer is kaal. Ik heb het bed naar beneden gegooid. Heb je dat niet gehoord?'

'Nee. Ik heb blijkbaar erg diep geslapen.'

'Fijn voor jou,' zegt Wim. 'Zal ik nog naar je enkel kijken? Het drukverband er opnieuw omheen draaien?'

Zonder mijn antwoord af te wachten, buigt hij zich voorover. In een paar handelingen is het verband los. Ik zie de zweetplekken in zijn shirt en zijn gezicht glimt nog van de inspanning van het klussen.

Ruikt lekker, denk ik. Ondanks het zweet.

'De zwelling ziet er best wel goed uit. Niet weg, maar zeker een stuk minder. Als het verband er weer omzit, moet je het voorzichtig belasten. Kijken of het zeer doet.'

'Valt mee,' zeg ik even later, terwijl ik mijn gewicht voorzichtig naar mijn linkervoet verplaats.

'Dat is goed nieuws. Heb je honger?'

'Ja.'

'Zin in een tosti? Kaas, natuurlijk. Ham of spek erbij?'

'Dezelfde spek als gisteren bij het ei?'

'Jazeker.'

'Doe die maar.'

Wim gaat aan de slag.

'Als we straks in mijn huisje zitten, zal ik het eten klaarmaken hoor,' zeg ik.

'Dat is een goede deal.'

We eten samen de tosti's op.

'Ik ga weer verder,' zegt Wim.

'Snap ik.'

Als Wim vertrokken is, strompel ik voorzichtig met het boek in mijn hand naar buiten.

Casper loopt achter me aan.

'Wat is het heerlijk hier, vind je niet?' zeg ik.

Casper kwispelt met zijn staart en blaft een keer. Ik hinkel naar het terras en schuif een stoel tegenover de ligstoel, dan ga ik lui achterover zitten en leg mijn linkervoet omhoog op de andere stoel. Casper duikt de struiken in en rent daarna weer naar mij toe. Dan gaat hij aan mijn rechtervoet liggen. Wim is boven druk bezig.

En dat met die hitte, denk ik.

Zo vliegen de uren voorbij. Af en toe zie ik Wim spullen naar buiten sjouwen en twee keer komt hij me een drankje brengen.

'Geen pauze?' vraag ik hem.

'Nee, lekker doorbuffelen. Dan is dat ook weer klaar.'

Tegen het avondeten verschijnt hij weer.

'Ik ga douchen. Zullen we daarna gaan barbecueën? Haal ik eerst wat vlees uit de vriezer.'

Wim wijst naar de kogelbarbecue.

'Daar heb ik wel zin in. Kan ik wat doen?'

'Vooral geduld hebben. Jij bent gewond,' antwoordt hij en lacht. 'Wil je vast een wijntje?'

'Lekker.'

'Rosé?'

'Top.'

Als Wim klaar is met alle voorbereidingen begint het te schemeren.

'Fransen eten laat,' zegt Wim.

Hij heeft stukken paprika's, komkommer en wortels in schaalpjes gelegd, stokbrood gesneden, een salade gemaakt, verschillende sauzen neergezet en een kruidenboter bereid.

Ondertussen ligt er een karbonade op het rooster te bakken.

'Proost,' zeg ik.

'Proost, op je verrassende bezoek.'

Ik zit nog steeds in de ligstoel, waarvan ik de rugleuning omhoog heb gezet. Op de achtergrond klinkt Franse muziek uit een bluetoothspeaker.

'We moeten het met de nummers doen die ik op mijn telefoon heb opgeslagen,' verontschuldigt Wim zich. 'Zonder bereik geen Spotify en de vaste telefoonlijn werkt ook nog steeds niet, dus geen internetverbinding. Anders hadden we een ruime keuze gehad.'

Zijn muzieksmaak bevalt me en juist de Franse nummers passen bij mijn stemming. Zo eten we, praten en lachen regelmatig. Onze stemmen en de muziek mengen zich met de geluiden van het bos. Als we uitgegeten zijn, haalt Wim het rooster van de barbecue en stort de overgebleven kolen in de stookplaats; een betegelde plek afgezet met een cirkel van stenen. Stof en rook dwarrelen op.

'Uche, uche!' proest ik het uit.

'Sorry, sorry,' zegt hij.

'Geeft niet. Houdt de muggen weg.'

'Gelukkig zijn die er hier niet echt veel,' zegt Wim.

Hij gooit wat aanmaakhout op de gloeiende resten en het vuur vlamt op. De gloed verwarmt me. Inmiddels is het afgekoeld en het vuur is meer dan welkom. Wim ruimt de tafel af, schenkt de glazen bij en laat de vers aangebroken fles in een koeler bij ons staan. Een olielamp licht ons bij.

'Heb je je boek uit?' vraagt hij en wijst naar het boek dat ik op tafel heb gelegd.

'Ja. Al een poosje hoor. Had gelukkig ook wat boeken op mijn mobieltje gezet. Ben nu aan een nieuw boek begonnen.'

'Geheimschrift,' leest Wim de titel van het boek op tafel voor.

'Ja. Ik had toch verteld over die briefjes die ze aan elkaar schreven. Kreeg opeens een andere wending, waarin ze echt geheimschrift nodig hadden.'

'Oké,' reageert Wim, staat op en loopt naar binnen.

'Uitdaging,' zegt hij als hij weer terug is.

Hij pakt mijn boek en begint te bladeren, waarbij hij steeds wat noteert op het zojuist meegenomen blaadje.

'Hier,' zegt hij na een poosje. 'Ontcijfer maar.'

Hij legt pen en papier aan mijn kant van de tafel. Met wat moeite schuif ik mijn stoel tot aan de tafel om in het licht van de olielamp het handschrift van Wim te lezen. Bovenaan het blaadje staat *Geheimschrift*. Daaronder P (-) en dan zo'n tien cijfernotities als 5 (27).

Halverwege en op het eind staan vraagtekens. Ik kijk ernaar en trek mijn wenkbrauwen op.

'Euh,' zeg ik.

'Pak het boek er maar bij,' zegt Wim.

Dan begint me wat te dagen, omdat ik Wim heb zien bladeren.

'Wacht, ik snap het al. P is pagina en het cijfer is het letter dat ik daar moet zoeken.'

Ik ga meteen aan de slag, maar het leidt nergens toe. Wim is duidelijk iemand die een geheim niet lang voor zichzelf kan houden.

'Misschien geen letters,' zegt hij.

'Aah, woorden.'

Wim lacht. Na wat geblader, tellen en schrijven ben ik eruit.

'Hoe vond je het eten? Was het lekker?' lees ik mijn notities voor.

'En?' vraagt Wim.

'Wacht,' zeg ik.

Nu is het mijn beurt om te bladeren en te noteren. Dan mag Wim gaan ontcijferen.

'Ik vond het heerlijk en ben blij dat ik hier mag aardappel,' leest Wim voor.

'Aardappel?' zeg ik.

'Ja. Hier 138 (211),' zegt hij en geeft me het boek.

Ik blader naar pagina 138 en begin te tellen.

'Nee joh. Er staat *zijn*,' zeg ik en kijk hem aan.

Wim begint te proesten en lijkt niet te kunnen stoppen met lachen.

'Rotzak!' zeg ik en lach met hem mee.

Tegen middernacht gaan we naar bed. Ik weer op de bank met Casper bij me, nadat ik mijn tanden heb gepoetst in de keuken. Al snel val ik in slaap.

De volgende dag ben ik vroeg wakker. Ik loop naar de deur en merk dat het veel beter gaat met mijn enkel.

'Kom Casper,' zeg ik.

Casper schiet overeind en verdwijnt direct de tuin en de struiken in, nadat ik de deuren heb opengegoid. Het is opnieuw een zonnige dag. Wim komt naar beneden in zijn

werkkleren. Het voelt bijna gewoon; het groeten, de koffie en het ontbijt.

'Is het een idee als ik je vandaag naar jouw huisje breng? Dan rijd ik in jouw auto en loop terug. Is beter voor je enkel. Kan je in een gewoon bed slapen en weer douchen. Hier moet je de trap op en ik heb geen logeerkamer meer.'

Nee, denk ik. Ik wil helemaal niet weg. Maar hij heeft gelijk. Bovendien gaat binnenkort het water in zijn huis eraf als de pomp geplaatst wordt.

'Ja, wel slim,' zeg ik. 'Jij moet natuurlijk ook verder.'

'Je zit me niet in de weg hoor. Kom ik vanavond weer bij je eten. Je had beloofd voor me te gaan koken.'

'Dat lijkt me gezellig,' zeg ik.

Mijn hoofd gloeit, ik hoop dat hij het niet ziet.

'Ik maak wel even een kratje met eten. Ik eet veel uit de vriezer, want ik ga niet vaak naar de winkel. Binnenkort ga ik weer naar de Carrefour. Misschien wil je dan wel mee.'

'Leuk,' zeg ik.

'Goed, dan ruim ik de ontbijtspullen op en maak een kratje klaar. Vertrekken we zo.'

'Ik stop eerst mijn spullen nog in mijn koffer. Als het goed is ligt er ook wat eten in de vriezer bij mijn huisje. Dus qua eten is er het een en ander. Doe niet teveel moeite.'

'Geen moeite hoor, ik graai wel wat bij elkaar. Je hebt trouwens helemaal geen warme kleren, toch? Ik haal wel een vest en dikke sokken. Het kan 's avonds en 's nacht behoorlijk afkoelen.'

'Dat hoeft niet,' zeg ik. 'Ik verzuip er waarschijnlijk in.'

'Hoeft niet, maar kan wel. En je kunt net als met die sweater de mouwen oprollen,' antwoordt Wim.

Een half uur later zitten we in mijn auto. Wim zet de bestuurdersstoel in de verste stand naar achter en stelt de spiegeltjes af op zijn lengte.

'Wel wennen weer, zo'n klein autootje.'

'Moesten de tuindeuren niet dicht?' vraag ik.

'Nee hoor. Kan wel. Bovendien houdt Casper de wacht.'

Hij start de motor. Ik onderdruk een zucht. Binnen tien minuten zijn we bij het huisje van mama en papa Esther. Wim helpt me met mijn koffer en legt zijn vest en de sokken op de bank in de woonkamer. Daarna gaan we op de veranda zitten. Ik zet twee glazen water op de tafel.

'Misschien moet ik ook een veranda bouwen,' zegt Wim. 'Kan ik in de regen buiten zitten en heb ik altijd schaduw bij zonnig weer.'

Ik reageer niet. We drinken zwijgend ons water. Dan hoor ik opeens geritsel vanaf het pad naar de bron. Vervolgens een blaf.

'Casper, wat doe jij hier nu?' zegt Wim.

'Top waakhond,' zeg ik tegen Wim en richt me tot Casper. 'Hee, knul. Wat leuk dat je nu al op bezoek komt.'

Casper komt weer bij me liggen.

'Ik moet verder,' zegt Wim. 'Zal ik om een uurtje of vijf, zes hier zijn?'

'Is goed.'

'Oké, tot dan. Kom je Casper?'

Casper heft zijn kop omhoog, kijkt naar Wim en legt zijn kop weer tussen zijn poten.

'Kom,' zegt Wim wat dwingender.

Casper verroert zich niet.

'Hij mag hier wel blijven hoor. Is gezellig.'

'Nou Casper, daar bof je maar mee,' zegt Wim. 'Hij weet me wel te vinden zodra hij honger krijgt en als je last van hem hebt, stuur je hem maar weg. Hij kent de weg.'

'Doe ik. Tot vanavond.'

'Tot vanavond.'

De rest van de dag rommel ik wat aan in mijn huisje. Ik pak mijn koffer uit en leg daarna de door Wim meegegeven etenswaar op de juiste plekken in de keuken.

Kijk, ook flessen wijn en blikjes bier, stel ik tevreden vast.

Casper ligt languit op de veranda en in de middag loop ik een klein stukje met hem rond, zo goed en kwaad als mijn enkel het toestaat. Tussendoor is hij een half uurtje weg.

Dit is vakantie zoals vakantie moet zijn.

Tegen half zeven is Wim terug.

'Sorry, het liep wat uit,' zegt hij.

'Geeft niet,' antwoord ik.

De tijd is omgevlogen.

'Iets te drinken?'

'Graag,' zegt hij. 'Ik heb ook een blikje eten voor Casper meegenomen.'

Nadat Wim Casper gevoerd heeft, gaat hij met een biertje op de veranda zitten met de

hond aan zijn voeten. Ondertussen maak ik het avondeten klaar.

'Zit je een beetje op schema?' vraag ik.

'Ja. Ik ben daarnet zelfs naar een plek met bereik voor mijn mobiel gereden om met de loodgieter afspraken te maken. De vaste telefoon ligt er nog steeds uit. Morgen kan hij al komen, dat is mazzel. Is het goed als ik dan hier kom slapen? Het water moet er af.'

'Tja, hier doet de vaste lijn het ook niet. Geen internet dus. Eigenlijk wel een mooie manier om te onthaasten. Natuurlijk kun je hier komen slapen.'

'Dat is fijn. Dankjewel.'

'Nou ja, ik moet jou vooral bedanken.'

We genieten van het eten, nemen een kop koffie en kletsen honderduit. Wim is een goede verhalenverteller en regelmatig lig ik dubbel van het lachen om zijn manier van vertellen. Als ik in de lach schiet, kijkt hij me zo verbaasd aan, dat ik bijna niet kan stoppen.

'Zullen we een spelletje doen?' vraag ik. 'Houd je van dobbelen?'

'Ja, echt wel,' antwoordt hij, 'maar ik kan niet tegen mijn verlies.'

'Dan wordt het een zware avond voor je,' zeg ik. 'Ik win altijd ieder potje.'

Ik loop naar binnen, pak de dobbelstenen, de beker en een notitieblokje met pen. Wim is achter me aangelopen en pakt een fles wijn uit de koelkast. Terwijl hij terugloopt, strijkt zijn lichaam tegen mij aan om me te passeren. Ik voel zijn warmte, ruik zijn inmiddels bekende geur en spreid kort mijn arm zo uit dat ik iets langer contact met hem heb. Ik probeer het een toevallige actie te laten lijken. Hij houdt in, kijkt me aan en loopt door.

Tegen middernacht gaat Wim, zonder een gewonnen potje dobbelen weer naar huis.

'Is het niet te donker?' vraag ik.

'Nee hoor. Bovendien heb ik een zaklamp op mijn telefoon. En ik heb Casper bij me.

Toch, Casper?'

Casper springt op, kwispelt met zijn staart en komt naast me staan.

'Ik denk dat ik een logé heb,' zeg ik.

'Dat geloof ik ook. Kom Casper.'

Die avond blijft Casper bij mij slapen aan het voeteneind van mijn bed.

Here comes the rain again

Eerst kleed ik me aan, dan gooi ik de deur naar de veranda open. Het is opnieuw een zonnige dag. Casper glipt achter me aan naar buiten en loopt direct door naar een bakje gevuld met hondenbrokken, dat Wim daar vanmorgen vroeg neergezet moet hebben. Naast het bakje staat een grote zak met voer. Een briesje trekt laag over de vloer en strijkt aangenaam over mijn voeten, die ik in open slippers heb gestoken. Ik loop naar het trappetje richting de tuin en staar over het gras het bos in. Ik ruik de geur van bladeren en de hars van dennenbomen. Het bos ritselt van leven, die door de zachte wind wordt aangeblazen. Het is nog fris en ik ben blij met het vest van Wim, dat veel te ruim om me heen valt, maar me meer dan voldoende warm houdt.

'Goedemorgen wereld!' roep ik.

Niemand antwoordt. Ik loop weer naar binnen, maak mijn ontbijt klaar en eet het op de bank, met geopende deuren op.

Misschien komt Wim zo wel mee-eten, denk ik.

Casper ligt loom uitgestrekt op de veranda en slaat steeds als ik in beweging kom met zijn staart op de houten planken van de vloer.

'Misschien kan ik je wel adopteren,' zeg ik tegen hem.

Casper heft zijn kop op, blaft een keer kort en kwispelt. Dan neemt hij zijn luie positie weer in.

Vandaag ga ik het huis van mama en papa Esther maar eens poetsen. Het is duidelijk dat het leeg heeft gestaan. Stof, spinnenwebben en dode insectenlijfjes hebben zich door het hele huis verspreid.

Zuigen en een doekje zal het goed doen. Daarna een kleine wandeling met Casper om gelijk mijn enkel uit te testen en vervolgens met een boek en een drankje op de veranda. Genoeg te doen.

Ik ga direct aan de slag. De zon schijnt volop en de temperatuur stijgt per minuut.

Dat vest kan wel uit, denk ik en voeg de daad bij het woord.

'Kom, Casper,' zeg ik na mijn lunch, 'we gaan even lopen. Het baasje opzoeken.'

Het pad naar Wim is goed begaanbaar en de schaduw houdt de warmte weg. Casper loopt steeds iets voor me uit en houdt in als ik uit zijn zicht dreig te raken. Soms schiet hij de

struiken in om met een woef weer bij me aan te sluiten. Als we bijna bij het huis van Wim zijn, hoor ik de geluiden die bij klussen horen: Afval dat in een container wordt gegooid, elektrisch gereedschap dat met veel kabaal een muur te lijf lijkt te gaan en het blikkerige geluid van metalen pijpen die tegen elkaar aan ketsen. Ik klus te weinig om de geluiden met het juiste gereedschap te matchen. Het huisje van mama en papa Esther is relatief dichtbij, maar toch hoor ik de geluiden nu pas.

'Hee, Wim,' zeg ik.

'Hee, wat leuk.'

'Schiet het een beetje op?' vraag ik.

'Je hoort mij niet klagen,' zegt hij. 'Kom binnen.'

Ik loop achter hem aan door het halletje, de trap op richting de douche.

'Gaat goed met je enkel zie ik,' zegt Wim.

'Ja, gelukkig wel.'

'Bonjour,' zeg ik tegen de loodgieter die in de totaal gestripte badruimte bezig is.

'Bonjour,' antwoordt hij. 'Ça va?'

'Ça va,' zeg ik.

'Quést-ce que tu en pense?' zegt hij vragend en maakt een weids armgebaar door de ruimte.

'Euh,' zeg ik.

'Wat vind je er van, vraagt hij,' zegt Wim.

'Ah, oui, oui. Euh, tres oké,' zeg ik lachend en steek mijn duim omhoog.

'Il reste encore beaucoup à faire, mais alors ça va être super!'

'Oui, bien sûr,' zeg ik en knik zo overtuigend mogelijk.

De loodgieter steekt een enthousiast verhaal af, dat zo goed mogelijk door Wim vertaald wordt. Zelfs met vertaling snap ik er geen snars van. Af en toe probeer ik in het Frans te antwoorden.

'Tu parles bien le français. Est-ce que tous les Néerlandais parlent aussi bien le français?' zegt de loodgieter.

'Merci,' antwoord ik, 'à bientôt.'

Wim en ik lopen naar beneden.

'Ik begreep er niets van,' zeg ik in de woonkamer.

'Dat dacht ik al, maar gewoon knikken en lachen is meer dan genoeg hoor. Ik heb er

ook nog steeds moeite mee. Ze praten zo rap.'

'Moet er nog veel gebeuren?'

'Nee, we schieten lekker op. De pomp is geplaatst, de leidingen liggen bijna allemaal op hun plek. Het is vooral de douche, maar daardoor blijft het water nog afgesloten.'

'Heb je wel genoeg te drinken?' vraag ik.

'Jawel hoor. Ik heb vanmorgen vroeg flink wat flessen en een jerrycan met water gevuld. Die zijn nog niet leeg. Bovendien genoeg bier in de koelkast. De loodgieter neemt er straks ook wel eentje. Daar doen ze hier niet zo moeilijk over. Hoe is het nu echt met je enkel?'

'Goed. De trap was een mooie test. Ik voel hem nog wel, maar niet echt pijn.'

'Wel uitkijken dat je hem niet teveel belast.'

'Nee hoor. Komt goed.'

'Ik zat te denken om vanavond pizza te eten. Dan hoef je niet uitgebreid te koken.'

'Pizza is lekker. Maak ik er een salade bij, van de spullen die je mee had gegeven.'

'Ik haal ze vast,' zegt Wim.

Hij loopt weg. Buiten begint het plots wat te betrekken. Wim laat niet lang op zich wachten.

'Hier drie verschillende soorten. Ik heb de dozen in een koeltas gedaan, dan kunnen ze straks weer in de diepvries. Je moet maar teruggaan, volgens mij krijgen we regen. Het kan hier snel omslaan en dan kan het behoorlijk tekeer gaan. Maar tja, dat wist je natuurlijk.'

'Ja, laat ik maar gaan. Zie ik je straks.'

'Tot straks,' antwoordt Wim.

Ik houd mijn neiging om hem bij ons afscheid een zoen te geven in en strijk kort met mijn hand over zijn bovenarm. Wim grijpt mijn hand beet en kijkt me recht in mijn ogen. Daarna laat hij los en draait zijn hoofd weg.

'Aan de slag,' zegt hij met een zucht.

Samen met Casper loop ik terug. De eerste druppels vallen, die bij iedere stap die ik zet in kracht toenemen. Halverwege ben ik doorweekt. Het water voelt lauw aan en tussen de bomen stijgt een lichte nevel op. Ik ruik het mos en de vochtige bosgrond. Casper lijkt zich niets van de nattigheid aan te trekken. Ik loop sneller, maar nu ik toch al doorweekt ben heeft rennen geen zin.

En mijn enkel, denk ik. Oppassen.

Op de veranda schudt Casper zich uit en de druppels vliegen in het rond.

'Kijk een beetje uit!' zeg ik lachend.

Casper kijkt me wat sullig aan. Ik blijf een poosje staan om uit te druipen en pak dan in de keuken een handdoekje om me af te drogen. Ondanks de natte kleren, besluit ik met een drankje op de veranda te gaan zitten en te genieten van de regen. Af en toe zie ik een konijntje over het gras wegschieten. Het geruis van de regen, de geur van een nat bos en druppels die roffelend op het dak van de veranda uit elkaar spatten, werken ontspannend. Langzaam dommel ik weg.

Als ik wakker wordt, regent het nog steeds. Ik heb zo'n anderhalf uur geslapen. Mijn kleren voelen klam aan.

'Douchen,' zeg ik tegen Casper.

Ik spring op, rek me uit en loop naar de badkamer. Daar kleed ik me uit en laat de natte kleren op de grond glijden, dan stap ik onder de douche. Het schuim dat in een flesje op het zeepbakje staat, ruikt bij het insoppen naar dennen. Het past perfect bij het bos en de scherpe geur verjaagd mijn loomheid op een prettige manier.

Straks schone kleren pakken.

Ik twijfel of ik in een lange broek moet schieten of dat het nog warm genoeg zal blijven, ondanks de regen. Na het afspoelen, sluit ik de kranen en droog me af. Ik hoor gerommel.

Moet Casper nog eten geven, bedenk ik.

Dan open ik de deur.

'Hallo,' zegt Wim, die meteen stilvalt.

In een reflex sla ik mijn armen voor mijn lichaam.

'Oeps,' zeg ik.

Wim en ik kijken elkaar aan. Ik geneer me en voel me tegelijkertijd warm worden, maar niet van schaamte.

'Sorry,' zegt Wim en draait zijn hoofd weg. 'Ik wacht wel even op de veranda.'

'Geeft niets,' zeg ik. 'Ik ga me aankleden.'

Ik schiet naar de slaapkamer en lijk de blik van Wim op mijn rug te voelen. Ik houd mijn pas in en draai me om als ik de deur dicht doe. In een flits zie ik dat ik gelijk had.

'Wijntje of biertje!' roept Wim door de gesloten deur.

'Wijntje! Wit!' roep ik terug.

'Ik gooi de pizza's vast in de oven. Heb wel trek.'

'Oké.'

We eten onze pizza op de veranda. Het regent nog steeds. Een lange broek was een goede keuze. Het koelt af. Nadat ik de borden in de keuken heb gezet, trek ik het vest van Wim weer aan.

'Staat je goed,' zegt hij. 'Maar misschien moet je toch een meer passende kopen. Morgen ga ik naar de winkel. Eten kopen, maar ook wat spullen voor de douche en ik wil langs de meubelzaak voor een bed in de logeerkamer. Zin om mee te gaan?'

'Ja, dan kan ik meteen bellen. De telefoon doet het nog steeds niet. Anders is Esther straks doodongerust en ik moet nog weten waarom ze niet komt.'

'Uurtje of negen vertrekken? Lopen we eerst langs mijn huis om de loodgieter binnen te laten.'

'Negen uur is goed, mag ook eerder hoor.'

'Negen uur,' antwoordt Wim.

'Zullen we binnen gaan zitten? Het wordt koud,' zeg ik.

'Ja.'

'Nog wat drinken?' vraag ik.

'Ik ga eerst douchen, maar daarna lust ik wel.'

Wim pakt de glazen op en zet ze op het tafeltje voor de bank, daarna duikt hij de douche in.

'Ik zet de televisie vast aan,' zeg ik vanuit de keuken.

Ik pak de afstandsbediening en kies een zender waar net een romantische film begint.

'Nagesynchroniseerd,' mompel ik voor me uit. 'En français, plus romantique.'

Na het douchen komt Wim naast me op de bank zitten. Zijn blote voeten steken in teenslippers.

Wim, witte wijn en een romantische film. Mijn leven is goed.

'Heb jij een relatie?' vraag ik aan Wim.

'Nee, jij?'

'Ik weet het niet,' zeg ik en vertel hoe Marcel bij me vertrok.

'Je hebt hem nog niet gesproken?' vraagt Wim.

'Nee, kon ook niet met die telefoon.'

'Misschien lukt het morgen bij de winkels,' zegt hij.

'Wie weet. En jij?'

'Wat bedoel je?'

'Wat is jouw verhaal?'

'Lang verhaal kort: jarenlange relatie. Vriendin weg met andere man, maar het was al eerder klaar. Soms loopt dat zo. Geen ruzie verder. Huis verkocht, daarom ben ik hier terechtgekomen. En het schrijversblok natuurlijk.'

'Al lang?' vraag ik.

'Dat blok? Toch zeker een half jaar geleden. Waarschijnlijk is hier komen een vlucht, maar ik ga er sowieso iets moois van maken.'

'Klinkt wel als een vlucht, ja,' zeg ik. 'Je had je op kunnen geven voor dat televisieprogramma: Ik Vertrek. Had vast geld opgeleverd. Of zou je daar niet voor betaald krijgen?'

Wim lacht, maar zegt niets. Zwijgend kijken we verder. Langzaam voel ik het lichaam van Wim steeds meer tegen me aan drukken. Zijn lijf voelt aangenaam. Hij ruikt naar de dennen van het doucheschuim. Langzaam zakt zijn hoofd op mijn schouder en even later hoor ik hem zachtjes snurken. Ik kijk de film uit en daarna een stukje van een serie waar ik geen touw aan vast kan knopen. Ik beweeg zo min mogelijk. Dan kruip ik behoedzaam onder het hoofd van Wim vandaan en leg hem voorzichtig op de bank. Hij blijft in diepe slaap. Ik pak een deken en leg die over hem heen. Zijn slippers zet ik naast de bank. Ik kijk naar Wim, zo vredig slapend voor me. Zachtjes buig ik me voorover en kus hem op zijn wang. Met mijn telefoon maak ik een foto. Ik sluit de deur naar de veranda, doe de lichten uit en ga naar bed. Casper lijkt te twijfelen, maar blijft dit keer in de kamer bij zijn baas.

'Zo, ik was wel moe,' zegt Wim de volgende ochtend als ik de kamer in kom lopen. 'Gewoon in slaap vallen op de bank.'

Hij lacht.

'Dankjewel voor het dekentje,' vervolgt hij. 'Ik spring nog even onder de douche.'

'Is goed. Ik smeer vast wat boterhammen. Gekookt eitje?'

'Ja, lekker. Hard graag.'

Terwijl Wim zich opfrist, maak ik het ontbijt klaar. We hebben nog een half uurtje voordat we op pad gaan. Ik verheug me erop.

Na het douchen, eten we op de bank het ontbijt.

'Weet je al wat voor een soort bed je wilt?' vraag ik.

'Nou, niet zo'n pompeus ding als er stond, maar verder weet ik het niet zo goed.

Daarom heb ik jou ook nodig.'

'Aan mij heb je een goede,' zeg ik lachend.

'Ja, dat denk ik ook,' zegt Wim zonder een spoor van ironie.

Nadat ik de vaat heb weggewerkt, trek ik mijn gympen aan en gaan we op pad naar het huis van Wim. Het is een bewolkte dag, maar gelukkig nog droog.

'Bonjour André!' roept Wim van een afstand naar de loodgieter, die op het bankje voor het huis zit.

'Bonjour Guillaume!' beantwoordt André de groet en zwaait naar ons.

'Dat is Frans voor Wim,' zegt Wim tegen mij.

'Et bonjour beauté,' zegt André tegen mij.

'Bonjour,' antwoord ik.

Wim en André praten wat heen en weer. Ze lachen en André ondersteunt zijn woorden met grootse handgebaren en afwisselende gezichtsuitdrukkingen.

'Ik loop met André mee en dan gaan we,' zegt Wim tegen mij.

'Dan wacht ik hier op je. Tot zo.'

'Tot zo,' zegt Wim.

André en Wim lopen naar binnen en na vijf minuten is Wim terug.

'Alors, on y va,' zegt Wim en opent de auto.

'Naturellement monsieur,' zeg ik.

Wim is een dynamische rijder. Hij neemt de haarspeldbochten in een hogere snelheid dan ik zou durven en rijdt af en toe dicht langs de rand, waar de afgrond naar me loert.

'Als je het spannend vindt, moet je het maar zeggen.'

'Gaat prima,' lieg ik.

Een half uur later draaien we het parkeerterrein op van een winkelcentrum met een hypermarché en verschillende andere grote winkels.

'Daar is de meubelzaak,' wijst Wim, 'en daar de doe-het-zelfzaak. In de super kun je ook kleding kopen, maar dat daar is een kledingzaak.'

'Als jij eerst naar de doe-het-zelfzaak gaat, loop ik de kledingwinkel binnen. Zie ik je daarna bij de meubelzaak. Is dat een idee?'

'Goed plan,' zegt Wim.

Zo splitsen onze wegen zich. De kledingzaak is groot en hoewel ik me hier uren zou kunnen vermaken, besluit ik efficiënt inkopen te doen. Ik wil niet dat Wim onnodig op me moet wachten en vermoed dat zijn lijstje met behoeften kort zal zijn. Bij de afdeling vrije tijd kies ik warme kleding en pas wat stevige wandelschoenen.

Perfect, besluit ik bij het tweede paar.

Ik reken af en loop naar de meubelzaak. Wim staat te wachten.

'Gelukt?' vraagt hij.

Ik houd mijn twee tassen omhoog als antwoord.

'Mooi, op naar de bedden.'

Ook de meubelzaak oogt groot. Er staan bedden in alle soorten en maten, van foeilelijke met allerlei tierelantijnen tot bakken van vier latten en een bedbodem.

'Een bed en een matras,' zegt Wim. 'En beddengoed natuurlijk.'

We dwalen rond en houden stil bij de bedden die ons aanspreken.

'Deze lijkt me wel wat,' zegt Wim. 'Een twijfelaar, dat is een mooi formaat. Kun je eventueel met zijn tweeën in liggen.'

'Het overtrek ziet er ook goed uit. Je moet hem eerst testen om te voelen hoe het matras ligt,' zeg ik.

Wim laat zich vallen.

'Heerlijk,' zegt hij. 'Maar we moeten het wel goed uitproberen. Kom erbij,' zegt hij.

Zonder erbij na te denken, plof ik naast hem neer met mijn rug naar hem toe.

'Je hebt gelijk,' zeg ik. 'Inderdaad heerlijk.'

'Wat zeg je?'

Ik draai me om naar Wim. We liggen bijna neus aan neus. Ik kijk hem aan. Hij kijkt naar mij.

'Heerlijk,' fluister ik.

Wim buigt zich naar me toe en kust me op mijn voorhoofd. Ik kus hem terug, recht op zijn mond.

'Sorry, sorry,' zegt Wim en springt op.

'Geeft niets of moet ik ook sorry zeggen?'

'Nee, natuurlijk niet,' antwoordt hij.

We zwijgen. Opeens denk ik aan mijn telefoon.

Hier moet ik toch wel bereik hebben? Toch heb ik nog geen tingeltje gehoord.

Ik pak mijn mobiel tevoorschijn en zie zesentwintig meldingen van WhatsApp.

'Jeetje,' zeg ik. 'Meer dan twintig appjes. Geluid en trillen stonden uit. Vreemd.'

'Dit bed wordt het,' besluit Wim. 'Ik ga het regelen, kan jij je appjes lezen.'

'Ja, fijn. Dank je,' zeg ik wat afwezig.

Bel me! lees ik.

En: *Ik vind het zo erg, maar ik moet het je zelf vertellen.*

Ik scrol door de appjes die Esther me gestuurd heeft, dan bel ik mijn voicemail.

'U heeft drie nieuwe berichten en geen bewaarde berichten. Eerste nieuwe bericht ontvangen op ...' klinkt de vriendelijke vrouwenstem.

Dan hoor ik Esther.

'Bel me alsjeblieft zo snel mogelijk.'

'Tweede nieuwe bericht, ontvangen op ...'

'Lien, bel me! Ik blijf het ook proberen.'

'Derde nieuwe bericht ...'

'Oh Lien, ik kan het niet meer voor me houden. Marcel en ik, we zijn verliefd geworden. Ik schaam me zo, maar het gebeurde gewoon. We gaan samen weg, vandaar dat ik niet naar je toe kan komen. Wil je me alsjeblieft bellen?'

'Einde van uw berichten. Kies 1 om ...'

Ik laat de telefoon zakken.

'Verdomme,' fluister ik voor me uit, 'de trut. Mijn bed was nog warm van zijn lichaam en dan kruipt zij er al bovenop.'

Ik toets haar nummer in.

'Hallo met Esther. Ik ben er niet, maar ...'

Ik verbreek de verbinding, sta op en loop Wim tegemoet, die net klaar is met afrekenen.

'Het kan binnen een maand geleverd worden,' zegt hij vrolijk.

'Ik moet naar huis. Nederland,' zeg ik.

'Wat? Naar huis? Nu? Is er iemand overleden?'

'Nee, dat niet, maar het zal niet lang duren.'

'O jee, wat verdrietig. Familie?'

'Nee, mijn beste vriendin.'

'Ernstig?'

'Ze gaat vreemd met mijn vriend.'

'Maar ...' zegt Wim en zwijgt vervolgens.

'Sorry,' zeg ik, 'ik ben zo boos.'

'Snap ik,' murmelt Wim.

'Laten we boodschappen doen. Ik vertrek vandaag nog.'

'Jammer,' zegt Wim.

'Mijn beste vriendin,' zeg ik, zonder naar Wim te luisteren.

Ik kom vandaag naar huis!!!, app ik naar Esther.

This is my life

'Ik zal je missen,' zegt Wim. 'Je bent welkom als je weer eens in de buurt bent.'

'Ja,' zeg ik en omhels hem. 'Dank je voor alles. Wie weet tot een andere keer.'

'Ik kijk ernaar uit.'

'Doei, dan maar.'

'Doei.'

Ik kruip achter mijn stuur en sla de deur dicht. Dan start ik de motor, open het raam en zwaai naar Wim. Hij zwaait terug, tot ik uit het zicht verdwenen ben. Ik volg de weg die Wim en ik vanmorgen naar de winkels reden. Na een ruim kwartier heeft mijn mobiel weer verbinding met het netwerk. Ik negeer de berichten die van Esther binnenkomen en blijf gefocust op de weg voor me. Gedachten vliegen door mijn hoofd.

Waarom doe ik dit? Het is toch uit met Marcel? Maar die hufter heeft het nooit echt uitgemaakt! En dan Esther! Mijn beste vriendin!

Ik zit zo in mijn hoofd, dat de kilometers zich ongemerkt aan elkaar rijgen. Ik zou niet weten waar ik ben en volg blindelings de navigatie. Af en toe schakelen de ruitenwissers automatisch aan. Ik rijd door zonder een pauze te nemen. Pas bij Maastricht besluit ik de auto te parkeren bij een wegrestaurant.

Terwijl ik de motor stop en de mobiel uit zijn houder pak, zie ik dat Esther belt.

'Ja,' zeg ik afgemeten.

'O Lien,' zegt Esther en begint te huilen.

Het lukt me niet om mijn tranen binnen te houden.

Het zal de vermoeidheid zijn, denk ik.

'Het spijt me zo,' zegt Esther door de lange uithalen heen. 'Het gebeurde gewoon.'

Ik had het haar ook zelf gezegd, bedenk ik me.

Langzaam kom ik tot bedaren.

'Es, het spijt mij. Ik ben een kreng,' zeg ik.

'Nee, dat ben je juist niet. Je bent de beste vriendin die ik heb en ik wil je niet kwijt. Als ik het uit moet maken, moet je het echt zeggen.'

'Nee, nee, natuurlijk niet,' zeg ik.

Wat ben ik toch een sukkel. Marcel en ik, dat werkt niet. Dat wist ik al. En dan boos

worden, omdat hij het niet uitgemaakt heeft. Fuck, denk ik, ik heb zijn nummer geblokkeerd, toen bij Corazón!

'Hij heeft je ook vaak geprobeerd te bellen,' zegt Esther alsof ze mijn gedachten kan lezen, 'maar de verbinding werd direct verbroken. Ik zei dat ik wel met je zou praten.'

Ze begint weer te huilen en ik huil met haar mee.

'Wat moeten we nu, Lien?' zegt Esther.

'Ik kom naar huis, dan praten we het uit. Komt goed. Ik had anders moeten reageren.'

'Maar hoe was je vakantie dan?'

Ik ben even stil.

Wim, denk ik. Teruggaan heeft geen zin meer.

'Ja, goed. Ik ga nu eten en kom dan naar huis.'

'Waar zit je?'

'Maastricht.'

'Ik wacht op je bij jou thuis. Goed?'

'Goed.'

Esther heeft de sleutel van mijn huis.

'Marcel nog niet hoor,' zeg ik en onderdruk het boze gevoel dat de kop probeert op te steken.

'Nee, snap ik. Tot straks dan. Hoe lang denk je?'

'Twee en een half uur, schat ik. Ik ga ook nog wat eten.'

'Zie ik je dan.'

'Tot straks.'

We verbreken de verbinding. Mijn boosheid is omgeslagen naar moedeloosheid.

Waarom ben ik weggegaan bij Wim? Waarom heb ik nooit om zijn telefoonnummer gevraagd? Of een mailadres? Hoe vind ik hem terug? Zit hij wel op mij te wachten?

Een hamburgermenu met een grote cola verder, ga ik weer op weg naar huis. Als ik mijn huisdeur open, springt Esther op me af.

'Lien!'

Ze begint meteen weer te huilen. Even later zitten we snikkend op de bank.

'Hoe was het?' vraagt Esther.

'Ja, totaal anders dan ik had verwacht.'

Ik vertel haar over mijn reis, de auto-inbraak, het ongeluk dat mee bleek te vallen en

over Wim. Vooral over Wim. Ik denk niet eens meer aan Esther en Marcel.

Dan is het de beurt aan Esther, hoe zij en Marcel elkaar gevonden hebben. Ik hoor haar nauwelijks.

'Ja,' zeg ik op de automatische piloot en knik begrijpend.

Mijn gedachten dwalen steeds weer af naar Wim.

'Dus je vindt het echt niet erg?' sluit Esther haar verhaal af.

Ik schrik op uit mijn gedachten.

'Nee, nee,' zeg ik en lach. 'We hebben wel vaker hetzelfde vriendje gehad.'

'Ja, maar Lien, dit voelt heel serieus hoor.'

'Fijn. Tussen Marcel en mij was het uiteindelijk nooit iets geworden.'

De lange reis en de glazen wijn die onze verhalen vergezellen, maken me moe.

'Ik denk dat ik mijn spullen opruim en dan het bed opzoek,' zeg ik.

'Kom, ik help je.'

'Fijn. Wil jij de vuile kleding in de was doen?'

'Jawel hoor.'

Ik loop naar mijn reisspullen en gooi de vieze kleren op de bank.

'Hier de wasmand,' zegt Esther.

Ze pakt de stapel kleren en gooit ze in de mand.

'Wat een leuk vest,' zegt ze. 'Is dat van jou? Veel te groot toch?'

Esther houdt het vest van Wim omhoog.

'O, wat stom. Die heb ik geleend van Wim. Geef maar.'

'Je bent verliefd!' zegt ze plagerig.

'Nee joh, doe normaal.'

Wacht eens, denk ik, Esther heeft een keer naar Wim gebeld.

'Heb je zijn nummer nog?'

'Zie je wel,' zegt Esther. 'Verliefd.'

'Nou, heb je dat nummer nog?'

'Ik zal zoeken in mijn belhistorie.'

Ze kijkt op haar telefoon en veegt met haar vinger over het scherm.

'Ja, gevonden.'

'Geef eens,' zeg ik.

'Alsjeblijft.'

Ik neem de telefoon aan en bel het nummer. Na zo'n vijftien keer overgaan, wordt de verbinding verbroken.

'Het is ook wel laat,' zegt Esther. 'Misschien slaapt hij al.'

'Of de telefoon doet het nog steeds niet,' zeg ik.

'Kan ook. Klinkt logisch. Ik krijg morgen trouwens een nieuwe telefoon,' zegt Esther.

'Is deze al zo oud dan?'

'Nou ja, twee jaar. Dan is het voor mij weer tijd voor een andere.'

Ik pak pen en papier en schrijf het nummer van Wim uit Esthers telefoon over.

'Ik probeer het morgen nog wel een keer,' zeg ik.

'Goed idee. Ik ga maar eens. Je zult wel willen slapen.'

'Klopt. Drukke dag.'

Esther gaat naar huis en ik kruip in mijn bed. Die avond slaap ik onrustig. Ik droom veel en van de flarden die ik me kan herinneren, is Wim steeds de vaste hoofdpersoon. Tijdens de momenten dat ik wakker ben, vraag ik me af of ik niet terug moet gaan.

Maar ja, zit Wim daar wel op te wachten? Eerst maar bellen.

De volgende morgen ben ik vroeg op. Ik pak mijn telefoon, sluit hem aan op mijn laptop en zet de foto's die ik gemaakt heb over. Ik zie de omgeving voorbij komen, het huisje van Wim en het huisje van mama en papa Esther, veel foto's van Casper, maar van Wim heb ik maar één foto.

Ach, wat ligt hij daar lief op de bank, denk ik.

Ik vergroot de foto op het scherm en kijk naar zijn slapende gezicht. Hij lijkt te glimlachen. Ik pak zijn vest dat aan de andere kant op de tafel ligt, duw hem gedachteloos tegen mijn neus en snuif de geur op. Dan leg ik het vest in mijn schoot, zoek de mooiste foto's uit en zet deze in een apart mapje. Als ik de foto's uitgezocht heb, navigeer ik naar een website waar ik de foto's tot een boekje samenvoeg.

Overmorgen op de mat. Ik verheug me er op.

Dan ga ik ontbijten en zet de televisie aan. Tijdens het kijken val ik in slaap. Rond het middaguur schiet ik pas wakker.

Wim, denk ik, ik moet hem bellen.

Ik sta op en ga op zoek naar het papiertje met zijn nummer.

Nergens te vinden.

Ik probeer de momenten terug te halen van het opschrijven van het nummer tot het weggleggen van het briefje.

De tafel, niets. De bank, niets. Zelfs niet tussen de naden van de kussens. De slaapkamer, de keuken, mijn bed, de wc. Niets. Weg. Verdwenen.

Nee! denk ik en een lichte paniek overmeestert me.

Ik pak mijn telefoon en bel Esther.

'Hee Lien, wat leuk. Je bent de eerste die belt op mijn nieuwe telefoon.'

'Es, heb jij het nummer van Wim nog?' vraag ik.

'Even kijken. Blijf aan de lijn.'

Esther zwijgt een poosje.

'Nee, de lijst met recente contacten is verdwenen. Zal bij het overzetten niet meegenomen zijn.'

'En in je oude telefoon? Kan je daarin nog kijken?'

'Die heb ik teruggezet naar fabrieksinstellingen. Dat doe ik altijd. O wat erg, ben je het nummer kwijt?'

'Ja. Ik kan het papiertje niet terugvinden.'

'In je broekzak gekeken?'

'O nee, daar nog niet. Ga ik meteen kijken.'

'Wat stom. Ik had er echt niet aan gedacht om het nummer te bewaren. Sorry.'

'Sorry is niet nodig. Ik ga zoeken.'

'Laat het me weten hoor.'

'Is goed. Doeg.'

'Doeg. Succes!'

Ik loop naar mijn kamer, pak de broek die ik gisteren aan had en graai in de broekzakken. Niets!

Niets, app ik naar Esther.

Overal gekeken?

Ja, echt overal.

Mijn ouders gaan over drie weken weer. Misschien kunnen zij het vragen?

Een beetje awkward, vind je niet?

Nee hoor. Ik vraag ze wel.

Dank je!

It's all coming back to me now

En? appte ik drie weken later.

Huis staat te koop.

Wat? Zeker weten? Juiste huis?

Ja, kan niet anders.

De weken daarna leefde ik als een zombie. Werk genoeg om in weg te vluchten.

'Echt, het lag gewoon voor me,' zei ik tegen Esther, 'en ik zag het niet. Zo stom.'

'Misschien kun je een zoektocht beginnen op Twitter of Facebook.'

'Nee, dat ga ik niet doen. Ik kom vast nog wel iemand anders tegen.'

Maar ik kwam niemand anders tegen. Esther en Marcel waren gelukkig met elkaar, waardoor ik Esther minder vaak zag dan voorheen. Uitgaan vond ik niet leuk meer. Zelfs voor een one night stand koos ik niet.

'We worden ook wel ouder,' zei Esther.

'Dat is precies het probleem. Straks eindig ik als een oude vrijster.'

'Nou, niet zo somber hoor. Het komt heus goed. Wat is het. Drie maanden inmiddels?'

'Ja, drie maanden en twee dagen precies.'

'Je houdt het toch niet bij?'

Dat deed ik dus wel.

'Kom je Kerst bij ons vieren?' vroeg Esther begin december.

'Ja, lijkt me leuk.'

Inmiddels had ik Marcel alweer gezien en had ik vrede met de keuze die hij voor Esther had gemaakt. Ze pasten bij elkaar. Marcel en ik gingen beter met elkaar om dan ooit tevoren. Kerst bij elkaar vieren was een oude traditie van Esther en mij.

'Leggen we weer boeken onder de Kerstboom?' vroeg ik.

'Tuurlijk.'

Nu een week later sta ik in de boekenwinkel.

De nieuwste van J.G. Bie is een kunstwerk, staat er als een quote op een banner.

Eindelijk diepgang, staat eronder.

De synopsis wordt ook aangehaald: Een schrijver vertrekt voorgoed naar een afgelegen gebied om na zijn stukgelopen relatie zichzelf en zijn zin in het schrijven terug te vinden. Daar ontmoet hij de vrouw van zijn dromen. Als ze plotseling vertrekt stort zijn wereld in.

Mijn hart slaat een slag over. Ik loop naar de tafel waar de aangeprezen roman ligt en pak het op: De vrouw die uit de regen kwam. Op de achterflap wordt het verhaal aangeprezen met citaten uit besprekingen.

Een nieuwe Bic is opgestaan.

Het leven, zoals het leven is. Bic pakt je bij de keel.

Je kunt wel vertrekken en een nieuw leven opbouwen, maar daarmee verandert het leven niet. Bic schiet raak. Wie het droog houdt is een kil mens.

Ik loop naar de kassa en reken af. Dan ga ik rechtstreeks naar huis, plof op de bank en begin te lezen. Vanaf bladzijde één herken ik het verhaal. De man die een huis in een bos koopt om er te wonen, een vrouw die aanklopt en met hem optrekt. En natuurlijk de middelgrote hond, die ook in dit verhaal Casper heet. Dan pas valt het kwartje.

Jan Wim Pen. Jean Guillaume Bic. Ik las één van zijn boeken gewoon waar hij bij was. Nooit gedacht aan een pseudoniem. Hij zei het zelf, een schrijver met een schrijversblok.

Ik ben in de war. Voel me blij, maar ook verdrietig, gestreeld, maar ook genept. Bladzijde na bladzijde sla ik om en binnen vier uur heb ik het boek uit. Het einde beschrijft hoe de hoofdpersoon zijn huis verkoopt en besluit dat wegvluchten door in een bos te gaan wonen hem niet gelukkig maakt. Hij wordt weer kluizenaar onder de mensen in een grote stad. De laatste zinnen zijn: Bij iedere bui zal ik naar haar uitkijken. Zelfs als het niet regent.

Met mijn mouw veeg ik mijn ogen droog. Ik herken me in het verhaal, maar wordt veel mooier afgebeeld dan ik ben: Ik ben in werkelijkheid een onmens dat plots de benen neemt en niets meer van zich laat horen.

Es, app ik, Wim is J.G. Bic

Wat? Die schrijver? Hoe kom je daarbij?

Zijn nieuwe boek gaat over hem en mij.

Heeft hij een nieuw boek? Ga ik meteen kopen. Kan je zijn uitgever niet benaderen dan?

Dat is wel een idee.

Doen!!!!

Ik open het internet op mijn mobiel en surf naar de website van de uitgeverij. Daar

navigeer ik naar de contactgegevens en vul het contactformulier in.

Ik ben de vrouw uit het boek van J.G. Bic, schrijf ik, zou u mijn gegevens aan hem door kunnen geven?

Daaronder som ik mijn naam, mijn adres, mijn mail en mijn telefoonnummer op. Dan druk ik op verzenden. Mijn hart klopt als een bezetene. Nog geen kwartier later heb ik een mail terug.

Geachte mevrouw, fijn dat u het boek van J.G. Bic hebt gelezen. Zoals u weet is een roman een fictiewerk. Op verzoek van de schrijver schermen wij hem af en delen geen gegevens met hem. Bedankt voor uw reactie.

Nee! Wat is dit voor een onzin! Fictie?

Es! Ze willen mijn gegevens niet doorsturen!

Wat een flauwekul! Zal ik ze bellen?

Nee, laat maar. Misschien is het wel goed zo.

Natuurlijk is het niet goed zo. Ik kom nu naar je toe.

Esther stormt binnen een half uur mijn huis binnen.

'Hier moet je werk van maken! Dit kan niet!' briest ze.

'Rustig nou maar. Koffie?'

'Vooruit dan maar.'

Ze gaat zitten op de bank.

'Is dit het boek?' vraagt ze.

'Ja.'

Ik loop naar het koffieapparaat, terwijl Esther door het boek begint te bladeren.

'Hier, koffie. Neem ook een koekje.'

'Kijk nou zelf,' negeert ze mijn woorden. 'Hier, het dankwoord. Je wordt gewoon bedankt. Niet met je naam, maar toch.'

Het dankwoord staat op de allerlaatste pagina, na enkele witte bladzijdes. Ik had het nog niet gelezen.

'Hoor dan,' vervolgt Esther. 'En natuurlijk dank aan de vrouw die uit de regen kwam. Ik zal altijd aan je denken en hoop je ooit weer tegen te komen.'

Esther kijkt me aan.

'Dat is toch een duidelijke boodschap. Rot op met die uitgever.'

'Wacht eens,' zeg ik. 'Geef me het boek eens.'

'Hier.'

Ik pak het boek aan en laat mijn vinger over de regels van het dankwoord dwalen en houd hem stil bij de laatste regel die onderaan de bladzijde staat, ver onder de naam van Jean Guillaume Bic. Het toont een codereeks die ik direct herken, met daarachter Ghmschrft genoteerd.

'Wat is er?' vraagt Esther.

'Pen en papier,' zeg ik

'Hier,' zegt Esther en geeft me het schrijfgerei.

Ik schrijf de code over.

'Pagina en woord,' zeg ik.

'Niet in raadsels praten,' reageert Esther.

'Het eerste cijfer is het paginanummer en tussen haakjes staat naar het hoeveelste woord op die pagina we moeten zoeken.'

'Aan de gang dan,' zegt Esther. 'Zal ik voorlezen en noteren, dan kan jij zoeken.'

'Ja. Hier neem jij de pen en het papier maar.'

Esther leest steeds een deel van de code voor.

'Pagina vierentwintig, vijfendertigste woord.'

Ik blader druk door het boek.

'Bospad,' zeg ik.

'Pagina dertig, tiende woord.'

'Zeker,' antwoord ik na zorgvuldig tellen.

Na de tiende code zijn we klaar.

'Wat staat er?' vraag ik.

'Bospad zeker en een achter hoogte Frankrijk telefoonlijn lopen kijk,' leest Esther voor.

'Hoe kan dat nou?' vraag ik me hardop af. 'Dit slaat toch nergens op?'

'Moeten we de woorden in een andere volgorde zetten?'

'Lopen achter een bospad zeker en ...' doe ik een poging. 'Nee, ik denk niet dat we zo tot een oplossing komen.'

'Wat betekent die letters Ghmschrft dan?' zegt Esther.

'Geheimschrift,' zeg ik. 'Daarom herkende ik die codes.'

'Zou hij een ander soort code bedacht hebben, met dat geheimschrift.'

'O wacht,' zeg ik, 'Geheimschrift natuurlijk, met een hoofdletter. Hoe kon ik zo stom

zijn.'

Ik sla met mijn platte hand tegen mijn voorhoofd. Daarna loop ik naar de boekenkast en pak het boek met de titel Geheimschrift tevoorschijn. Dan puzzelen we samen opnieuw. Esther leest voor en noteert, ik blader en tel.

'En? En?,' zeg ik na de laatste code.

'Ga naar mijn website en vul aan met je voornaam,' leest ze hardop voor. 'Kom op! Aan de gang!'

Ik klap de laptop open en zoek de website van Jean Guillaume Bic op.

'En nu?' vraag ik.

'Zet je naam erachter in de navigatiebalk.'

Ik zet mijn naam achter de .com waarmee de website eindigt.

Hmmm, we kunnen die website niet vinden, meldt een nieuw geopende pagina.

'Je moet er zo'n schuin streepje achter zetten en dan je naam. Op die manier kom je binnen de site op een andere pagina. Ik vermoed een verborgen deel van de site.'

Ik volg de suggestie van Esther en typ /Carolien.

Pagina niet gevonden, meldt de browser.

'Wat doe ik verkeerd?' zeg ik.

'Misschien je achternaam?' zegt Esther.

'Die kent hij niet.'

'Weet hij wel dat je Carolien heet?'

'O nee, natuurlijk niet.'

Nu typ ik /Lien in. De pagina ververs en toont een wit venster met twee reeksen cijfers en wat letters.

'Coördinaten!' roepen Esther en ik gelijktijdig uit.

'Kopiëren en in Google-maps plakken,' zegt Esther kordaat.

Met wat muisklikken heb ik de coördinaten gekopieerd en in de zoekbalk van Google-maps geplakt.

'Spannend!' zegt Esther.

De landkaart verplaatst zich razendsnel, het beweegt naar de stad waar Esther en ik wonen en toont een pinnetje op een plek die nauwelijks tien minuten fietsen van mijn huis ligt.

'Goede buurt,' zegt Esther vol bewondering.

'Zal toch niet zijn uitgever zijn?' antwoord ik.

'Zoek het op!'

Ik open een nieuw tabblad en navigeer naar de site van de uitgever. Bij de contactgegevens staat ook een bezoekadres.

'Niet eens in de stad,' zegt Esther. 'Kom, in de benen jij. Zal ik meegaan?'

'Ja graag. Of nee, nee. Dit moet ik alleen doen.'

Ik pak mijn mobieltje en open de navigatie.

'Als jij de coördinaten voorleest, kan ik ze hier intypen,' zeg ik.

'Oké,' zegt Esther.

'Dan ga ik maar,' zeg ik, als ik uitgetypt ben.

'Zeker weten in je eentje?' vraagt Esther.

'Ja.'

'Trek wel een regenpak aan,' zegt ze en wijst naar buiten.

What becomes of the broken hearted

Het huis staat aan een pleintje, dat omzoomd wordt door grote bomen. Een oud pand, dat er goed onderhouden uitziet.

Nummer acht, denk ik. Geen klushuis, daar zal hij blij mee zijn, dan heeft hij tijd genoeg om te schrijven.

Het bordje met huisnummer is goed zichtbaar vanaf het bankje waarop ik zit. Ik durf nog niet aan te bellen. Mijn fiets staat naast me, gereed voor een vlucht. Het regent aan een stuk door. De weinige mensen die langskomen lopen, kijken me verbaast aan.

'Gaaf het mevrouw?' vraagt een oude man vanonder zijn opgestoken paraplu. 'Het is toch geen weer om op een bankje te zitten?'

'Gaaf prima hoor. Misschien is het wel het beste weer van de wereld om hier te zitten,' zeg ik lachend.

De man loopt na een kort schouderophalen weer door.

Ik heb de capuchon van mijn regenjas strak om mijn hoofd getrokken. Mocht Wim hier inderdaad wonen, dan zal hij me niet direct herkennen als hij naar buiten kijkt. Mijn hart gaat als een dolle tekeer en ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. Het kan niet alleen van het harde fietsen komen.

Na een klein kwartier gaat de voordeur open. Een vrouw komt naar buiten, kijkt omhoog naar de wolken, steekt haar paraplu op, trekt de deur achter zich dicht en loopt naar een auto die vlak bij het huis geparkeerd staat.

Zie je wel, denk ik, een relatie. Zo iemand blijft nooit lang alleen.

Ik voel de energie uit mijn lijf wegsijpelen. Het is een mengeling van opluchting en verdriet. Opluchting, omdat ik niet meer achter een illusie aan hoef te jagen, verdriet, omdat Wim en ik nooit een stel zullen vormen. Ik pak mijn mobiel en buig me er diep overheen om het tegen de spetters te behoeden.

En? lees ik in een app van Esther.

Te laat, app ik terug.

Wat bedoel je?

Volgens mij is er een ander.

Zeker weten? Heb je aangebeld?

Nee, durfde niet.

Doe het nou!!!!

Ja, maar dan lijkt ik zo hunkerend.

Dat ben je ook! Aanbellen!!

Nee, denk ik. Laat maar. Of toch wel? Ik twijfel. Ik geloof dat de pijn die ik voel als ik wegga, minder groot is dan de pijn die ik zal voelen als hij me afwijst. Ik doe het niet, besluit ik en sta op.

'Stop!' schreeuw ik, 'Casper, laat dat!'

De hond duwt me in zijn enthousiasme weer terug op de bank en likt me vol in mijn gezicht.

'Casper!' hoor ik Wim roepen. 'Laat dat!'

Hij loopt op me af.

'Lien?' zegt hij. 'Je hebt me gevonden!'

'Daar lijkt het wel op,' zeg ik.

'O, wat ben ik blij. Ik heb je zo gemist. Ik wist dat je de code zou kraken.'

'Maar die vrouw dan?' vraag ik.

'Welke?'

'Die net uit je huis vertrok.'

Wim lacht.

'Mijn zus!' zegt hij. 'Die wilde de ergste regen afwachten, maar Casper hield het niet meer. Jammer dat ze al weg is, dan had ze kennis met mijn muze kunnen maken. Kom mee naar binnen. Je kunt hier niet blijven zitten.'

Wim pakt mijn fiets en wacht mijn antwoord niet af. We lopen naast elkaar naar zijn huis. Casper gooit zijn kop in de nek en huilt als een wolf.

Welkom in de roedel, denk ik.